

498 25
WIKTOR MONDALSKI
Z 3. PUŁKIEM
LEGIONÓW
POLSKICH

NAKŁADEM
CENTRALNEGO · BIURA
WYDAWNICTW · N · K · N

WŁADYSŁAW ORKAN
DROGĄ CZWARTAKÓW
OD OSTROWCA
NA LITWĘ
1915

W KRAKOWIE 1916
NAKŁADEM CENTRALN.
BIURA WYDAWNICTW
N. K. N.

K

IV D
Ork

REGIONALIA

59536

943.8.078.

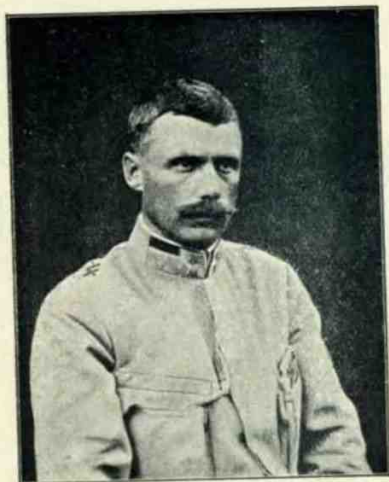
IV D, 4

OKŁADKA I ZDOBNIKI RYSUNKU LEONA CZECHOWSKIEGO.
ODBITO CZCIONKAMI DRUKARNI NARODOWEJ W KRAKOWIE

Miejska Biblioteka Publiczna
Biała Podlaska

5 118269000002

Komendant 4. pp. Legionów Polskich
Pułkownik Bolesław Roja

PUŁKOWNIKOWI
BOLESŁAWOWI ROJI,
BOHATERSKIEMU DOWÓDZCY CZWARTAKÓW
DZIENNIK NINIEJSZY
- OD OSTROWCA NA LITWĘ -
W HOŁDZIE ŻOŁNIERSKIM
OTIARUJE

WŁADYSŁAW ORKAN
CHORAŻY.

Kapitan Galica (dziś podpułkownik) z oficerami swego batalionu
w Woli Ossowińskiej.

ROZDZIAŁ PIERWSZY.

Długo pamiętnym dla Piotrkowian zostanie dzień 15. lipca 1915 roku, gdy uformowany właśnie pułk czwarty Legionów wyruszał w pole. A zwłaszcza moment ten, dla wielu przez łyzy wzruszenia na zawsze wpamiętniony, gdy po mszy polowej, na błoni, wobec jasnego nieba, wobec zebranej licznie publiczności i władz wojskowych, defilowały oddziały pułkowe przy dźwiękach »marsza czwartaków«... Jechał poprzód pułkownik, o głośnem już, zdobytem w bojach karpackich imieniu — jechali za nim inni oficerowie pułku, wiodąc bataliony swoje, kompanie — szły równo, równo, sprzężone, mocne szeregi: — a gdy mijali oczy żegnające, salutując, dreszczem przysiężnej powagi uderzały światła ócz żołnierskich i światła wznie- sionych szabel o serca ostających. A dało się z tych przy- sięgłych, dumnie podniesionych głów odczuć jeszcze jedno, co cień tragizmu pewnego, niby refleks prze- szłości, na mijające szeregi rzucając, giest osobliwy tej formacyi legionowej tłumaczyło: — to w świadomości odchodzących krewieństwo niejake z onym »tysiącem walecznych« — myśl o sobie, świadoma zadań bojowych: »Czwartacy«.

— — — — —

Rozkazem Komendy Legionów w ostatniej chwili do pułku czwartego przydzielony, zdążyłem jeszcze w nocy do pociągu, którym odjeżdżał batalion trzeci. Pierwszy i drugi już były odjechały.

Kolej dochodziła do Ostrowca, gdzie też naznaczona była pierwsza kwatery pułku.

Po ulewie nocnej dzień nastał 17. lipca, pogodny, świeży. Wczesnym ranem wyruszył pułk z Ostrowca, szosą, w kierunku na Ożarów.

Pochód odbywał się dla ćwiczenia marszem ubezpieczonym. To znaczy: naprzód patrol przednia, t. zw. szpica, za nią w odstępach pewnych, pojedynką, widzące się jako słupy telegraficzne — łączniki, po obu stronach drogi w oddaleniu znacznym — patrole boczne, za ostatnim łącznikiem — kompania wysunięta, ubezpieczająca; zaczem bataliony w odstępach krótkich od siebie, z oddziałami karabinów maszynowych, w bojowym porządku; na końcu treny.

Postępował tak pułk rozwinięty szosą, drzewami cienioną, wił się na zakrętach, przeginał się w zgrubach, niby ruchliwe zwoje spojonych dość luźno ogniów, to spiętrzał się w nurt ciemny, łyskliwy, gdy szosa wycinała prosto.

Oczy spotykały po obu stronach szosy łany zbóż przejrzałych, gdzieniegdzie wzdłuż jakby strumieniami powodzi stłoczone. Przepłynęło tu widać przed nami sporo wojsk, którym nie starczyło ławy drogi.

Ścieliły się też łąki o wtórnej, przygasłej trawie, i wyświecały się tu ówdzie łachy ściernisk.

Uderzały wzrok napół zebrane pola, częścią w kospach, częścią na pokosach — jak gdyby ktoś przemózny robotników od polnych żniw odwołał. I oto ziemia świętuje. Żywej duszy — jak zagony długie — nie widać. Gdzie ten naród-właściciel, który nad wszystko cenioną ziemię rodną w takim opuszczeniu ostawia? — Odpowiedź na to miała nam wyjść na przeciw po wielu wiorstach drogi.

Słońce, wytoczone nad spory okraj nieba, zalewało, padając z ukosa, ściernie, łąki, zboża, z rosy deszczu nocnego jeszcze nieobeschłe, kładło się w poprzek maszerującym kolumnom.

Pułk święcił w tym pochodzie pierwszy dzień swego wystąpienia w pole. Ta świadomość, popierana świeżością wonną pogodnego rana, napawała żołnierza zrozumiałą dumą i podnosiła krzepką tężyznę oddziałów. Szły raźnie szeregi młode, pełne poczucia swojej wartości bojowej i spodziewanych w krótkim czasie niezwykłych czynów.

Komendant pułku, ów głośny ze swoich przewag karpackich Bolesław J. Roja, jadący poprzód ze sztabem swym, zatrzymał się u wylotu drogi bocznej i lustrował zostrzonym wzrokiem nadpływające oddziały.

Pierwszy szedł batalion kapitana Andrzeja Galicy. Mimo, że był to materyał świeży, przeważnie z Królestwa w ostatnich miesiącach zwerbowany, szeregi

niosły się sprężyste, postawnie — znać było w ich postawieniu wojskowem szkołę dobrą.

Jadący na czele kapitan Galica, były komendant Batalionu uzupełniającego, mimo, że po raz pierwszy udawał się na front, wyglądał, jakby żołnierzem się już był urodził: tak w nim się zjednocził giest junacki z postawą. Pobok jechał jego adjutant, równie postawnej formy, chorąży Relidzyński. — Pierwszą kompanię prowadził doświadczony i dzielny oficer, por. Bończa-Uzdowski. — Oddziałem pierwszym karabinów maszynowych, wchodzącym w skład batalionu, kierował młodziutki chorąży Ajdukiewicz, któremu aż oczy śmiały się na myśl, że wkrótce swoich grzechocących maszynek spróbuje.

Batalion drugi wiodł kapitan Sikorski, człowiek młody, a już w kampanii karpackiej dobrze zasłużony. Batalion jego składał się też przeważnie z Karpaczyków. — Oddział drugi karabinów maszynowych wiodł chorąży Wasung.

Trzeci batalion prowadził podeszły w leciech a krzepki jeszcze porucznik Szerauc, który również kampanię zimową w Karpatach przebywszy, od szeregowca do rangi tej trudem zasług doszedł. Zdobił zaś batalion, jak mak zboże, adjutant jego, chorąży Brzozowski, zawsze elegancją kwiecisty.

Tren prowadził chorąży Gwiżdż.

Pułkownik, zrobiwszy przegląd, poprawiwszy to i owo w pochodzie, ruszył koniem i wkrótce znalazł się znów z gromadką oficerów swych na przedzie pułku.

Pułk maszeruje dalej, brnąc piersią, ochoty pełną w powietrzu czystym, bezpylnym, w kierunku wschodnim.

Wdzięcznie przyjmują oczy — w miarę mijanych wiorst — kraj nowy, nowe, odkrywające się obszary radomskiej ziemi o znacznych falistościach. Po długo opatrzonej monotonii równiny piotrkowskiej, wzrok z lubością zatrzymuje się na wzgórzach, nierzadko wieńcami lasu ocienianych.

A myśli wybiegają naprzód, ku niewiadomemu końcu drogi. Tają jak ptaki w niedojrzy powietrznej — i nikną. Rzeczywistość bogata drobnych spraw pochodu pułku i rzeczywistość dookoła zapanowują w umyśle nad wszystkim. To jest, co jest. Idee gdzieś tam sobie fruwać nad głową... Kłęski? nadzieje? — Jest tylko pewność drogi — wzrok wybystrzony — uwaga. I serce jakieś przyjazne wszystkim. — Gdzieś, mówią, wojna — i my ponoć na wojnę jedziemy. Nawet gdzieś blisko. Dziwne.

Słońce zaczyna przygrzewać. Kompanie, przymuszone marszem i wstającym już gorącym przedpołudniem, aby sobie dodać ochoty, poczynają w przyosłabły rytm szeregów śpiewać. Zrazu nieśmiało, próbnie, aż wreszcie z kompanii przodującej wybija się chępliwość piosenki czwartackiej:

»Przyszlśmy napoić nasze konie —
Przyszlśmy napoić nasze konie —
Za nami piechoty pełne błonie —
Za nami piechoty pełne błonie...«

Huknęło mocniej — kompania następna poparła :

»O Jezu! a cóż to za wojacy?

O Jezu! a cóż to za wojacy? -

- Otwieraj, nie bój się, to Czwartacy -

Otwieraj, nie bój się, to Czwartacy.«

I już cały batalion śpiewa :

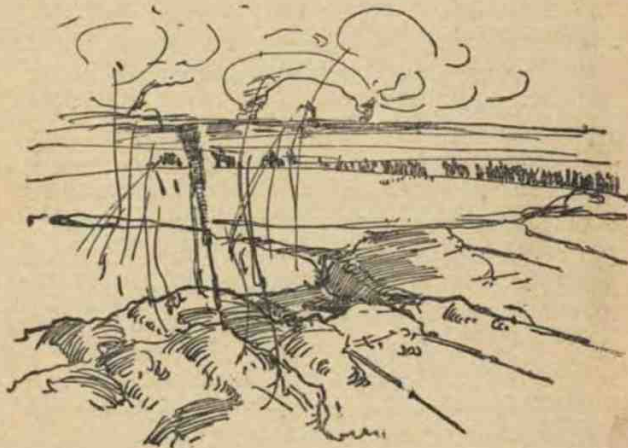
»O Jezu! dokądże Bóg prowadzi?

O Jezu! dokądże Bóg prowadzi?

- Warszawę odwiedzić byśmy radzi,

Warszawę odwiedzić byśmy radzi.«

Gdy mocniej nad inne wygrzmiały ostatnie słowa, czuło się, że prawdę tęsknoty legionowej wyrażają. To pragnienie tkwiło w piersiach wszystkich — od komendanta, do ostatniego w szeregach.

R O Z D Z I A Ł D R U G I .

Okolice, gdyśmy dalej załaniali się w ziemię radomską, zachodziły przed nas pagórami, coraz bardziej pofałdowane. Dawały się też zauważyć z drogi żółte rozrzuty rowów, a pod wyniesieniami gdzieś rwane linie okopów: świadectwo niedawno minionych tu walk.

Zachodzi przed myśl droga pierwszej brygady — gdzieś tu niżej ku południowi krwawiące się: Opatów, Konary, — ciężkie tamże przeprawy. Tędy droga ta musiała przechodzić, prowadząc w kierunku północno-wschodnim.

Czoło pułku doszło schyłości szosy, która się zwolna wynosiła na rozległy płaskowyż. Dążąc pod górę, mogliśmy z »blizka oglądać rowy strzeleckie, po obu stronach co pewien czas w różnych odstępach spotykane. Widać było nerwowość w ich rozmieszczeniu i robocie. — Stąd atak szedł, ku górze. — Na wzniesieniu pod lasem i na otwartej przestrzeni wyznaczały się puste łuki okopów rosyjskich. Również za przechyleniem w kilku odstępach — rowy rosyjskie, rezerw.

Łan zboża stłoczonego, a dalej wieniec ciemny lasu.

Zjeżdżamy po schyleniu wolnem, a później w dół, ku jakiejś wsi, czy miasteczku, jak wskazują wylaniające się w zagłębieniu rozwidlonem na prawo załamy ciemne domów i na wzgórzu przeciwległem, w okoleniu drzew, mury białe kościółka. Czyżby to wymieniony w rozkazie rannym Ożarów?

Teren zachyłny przesłania. A pragnienie nużące — bowiem z południa już było — nasuwa naprzód całe winnice pokrzepień, jakie nas tam czekają. Pierwsza od wyruszenia spotkana osada ludna. Gościnność wyjdzie z wdzięcznym uśmiechem naprzeciw...

Mury się pokazują... zapewne miasteczko. Pragnienie się niecierpliwi. Naraz —

oczy się wzdrygły. Co to jest?

Prawda to — czy majak ohydny?

Kominy czarne, nic więcej. Jeszcze jakieś szczątki murów. To wszystko.

Zbliżamy się — wjeżdżamy wolno, z załęką w ulicę. Groza przywitała nas u wstępu...

Takiej ohydy zniszczenia oczy nasze jeszcze nie widziały. Prerażający obraz gwałtu i barbarzyństwa.

Stoją one kominy zczerniałe, — pięści pomsty bezsilnej w pustkę ku niebu wzniesione.

Czerepy ścian, patrzące oczodołami otworów okiennych.

Zwały gruzów, cegieł skruszonych, przepalonych, zczerniałych kamieni, jako też kupy stężale popiołu — zalegają miejsca podłóg.

Doły piwnic otwarte.

Ruiny Ożarowa.

Gdzieniedzie szczyty samotne ostałe, dziwną siłą
jeszcze nie upadłe. Widać z nich, jako i z ułamków
ścian, że mury wyprowadzone były jednomodnie,
z gładzonego, białego, piaskowca.

Ni jednego domu ocalałego. Spalone wszystko
doszczętnie. Nawet ocembrowania studzien ogień
pożarł — snąc i wodę z nich wypił.

Wieńce czerwone uschniętych drzew otaczają
ozdobą śmierci te ruiny i zgliszcza.

Jedziemy wolno środkiem tej martwoty.

Znikąd żywej duszy, żywego wejrzenia. Wszystko
umarło.

Tu ówdzie na placu do cna wypalonym, który
sadem był może lub dziedzicem dla zabawy dzie-
twy, zwęglone pnie drzew kikutami zczerniałymi
straszą.

Z uliczek, zawałonych gruzami, oczy rozszerzone
pustki wychodzą.

Na pustych progach, w kątach sieni odkrytych —
przeraźne opuszczenie.

Nareszcie...

W otwartem wnętrzu jakaś postać. Niewiasta
młoda — o pięknej, lecz bladej i zamarłej twarzy —
szalem spłowiałym owinięta, z dzieckiem na ręku.

Mijamy, niezauważeni.

W ulicze coś się rusza. Człęk, czy psina? Szare
coś między zwaliskami.

Na placu szerszym, na kupie gruzów — grupa
niewielka żydów. Dziw — żaden głowy nie odwrócił,

gdy przejeżdżamy mimo. Żadne oczy ku nam nie spojrzały. — Wzrok zastygły, w jeden punkt gdzieś wczepiony. Dłonie jak szpony koło kolan splecione. Tak siedzą.

Człęk jakiś szary zaszedł z boku.

— Jak się ta miejscowość nazywa?

— Ożarów, panie.

— Kto tak zniszczył?

Moskale spalili.

— — — — —

Daremny otrząs myśli, by rzucić z siebie ten obraz tłoczący. Długo jak zmora ciężać będzie oczom, grozą padać na serce.

Wyjechawszy nad Ożarów na wyniesienie rozciągle, mieliśmy sposobność obejrzenia zbliżka pozostałych rosyjskich pozycji. Doskonale wybrane i urządzone. Wzdłuż całej krawędzi wzniesienia, na schyleniu — jak łukami szła — ciągnące się okopy zakryte, z kątami wysuniętymi, z bocznikami, z rozległymi przedpołami płotów odrutowanych. Niepodobieństwem wydaje się, by pozycje te były wręcz zdobyte, chyba obejściem, tak się też podobno stało.

Minąwszy połogi grzbiet wyniesienia, zbaczamy na prawo, na drogę polną z gościńca i zjeżdżamy wąwozem głębokim do Janikowa. Nad wąwozem, niby czarny olbrzymi zewłok upadłego ptaka, resztki wiadra spalonego.

I Janików spalony. Dwurząd kominów zczerniałych — jak wieś była rozłożona, po obu stronach drogi. Zaledwie kilka domostw czy stodół u końca wsi zostało. Ocalały jeszcze: powyżej na ubożcu położona szkoła, kościół i plebania, gdzie też stanęła kwatera Komenda pułku.

Z dziedzińca plebanii widne było zgliszcze wsi całe jak na dłoni. Nawodzić mogło podobieństwem cementarz żydowski. Jak nagrobki jednorówne dźwigały się opuszczone kominy, podmurówki, idąc rzędem, to wychylając się z poza rzadkiej przesłony drzew o barwie późnej jesieni.

Ksiądz tłumaczył:

— Już dzień poprzód przygotowali sobie snopy z pola, które pokryli poza chaty. Pułkownik zdradził sam, że ma rozkaz palić przy odwrócie. Plebanię na prośbę minęli, bo tu komendant stał kwaterą. A może też już i nie mieli czasu. Prędko to poszło.

Ktoś wyraził podziw dla widzianych pozycyi.

— To też im do płaczu niemal przychodziło, że takie stanowiska piękne muszą opuścić.

— Czy tu bitwa była?

— A jakże, pozycye ich szły pod same ściany kościoła. Przez dwa tygodnie dzień i noc armaty grzniały. Istne piekło. Pociski padały aż tu na dziedziniec. Szczęściem Bóg strzegł, plebanijka wyszła cała — kościół też, tylko w dwóch miejscach, na dzwonnicy i nad oknami, małe uszkodzenia od szrapneli. A jeźliście panowie ciekawi — dodał — to po-

każę wam mieszkanie, w którym przez czas tej walki przebyłem.

— Prosimy.

— Tylko trzebaby światła...

— Mamy latarki.

Zaciekawieni, ruszyliśmy za nim, a on nas wiódł w kąć dziedzińca, pod kościół. Stał przed otworem.

— Proszę za mną...

Wchodziło się po schodach ziemistych, jak do piwnicy. Dalej była sień. Szliśmy jeden za drugim, poświecając latarką. Gdzieś tam ściany się zwężyły.

— Ostrożnie — radził ksiądz — by nie powalać ubrań.

Ówdzie ściany się rozszerzały w komorę, ówdzie nisza jakaś, wnęk czy ława — wszystko ciosane w glinie lepkiej i żółtej. Całe wnętrze widać było samą gliną, w której łatwo dało się to wyciosać.

— Oto moje mieszkanie — mówił ksiądz z pewną dumą. — Przez dwa tygodnie tu przebyłem.

— I jakże się ksiądz w niem urządził?

— Jakoś znośnie, niewybrednie, ale znośnie. Ot tam łóżko stało — tam rzeczy trochę. Co się dało przynieść, to się zniosło. Kuferek z cenniejszymi rzeczami...

— A z życiem jak?

— Różnie. Czasem dało się wyjrzeć na świat.

Zresztą donoszono. Bo i służba się tu chowała w dniach krytyczniejszych. Spało tu i po siedm osób. Krowinę też wewiedli — tam stała u wejścia. A i beczuleczka wina, co ocalała od gości — to się ją tam w tej niszy schowało.

— Kunsztowne katakomby! — podziwialiśmy.

— A jeszcze jedno najważniejsze panom pokażę. Proszę poświecić dalej.

Korytarz zwężał się i zniżał. Trzeba było schylnym i ostrożnie postępować. Widać było przy końcu światło dnia. Dostający się w to światło widział się jakby na dnie studni, okrągło w niebo wychodzącej.

— A to co? — pytamy.

Drugie wyjście! — rzecze ksiądz z dumą. — Tu stała drabinka, do wierzchu sięgająca. I gdyby n. p. pierwsze wyjście granat zasypał, to tam możnaby się wydostać. Ot, co!

Z rzetelnem uznaniem wyrażaliśmy swoje za-chwyty nad pomysłowością księdza proboszcza.

— Nowoczesne katakomby. — Ot, co. — Że też to cały naród tak się nie urządził.

Jeszcze jedno zawdzięczamy odkrycie pomysłowości księdza proboszcza z Janikowa, lecz to już z dziedziny polityki.

— Panowie ta bliżej tych wszystkich spraw, i ja ta nie wchodzę, skąd co na co. Ale jakby to powiedzieć.... Bo my tu różnie i z ziemianami okoli-

cznymi mówili, nim jeszcze ta burza nas doszła...

R O Z D Z I A Ł T R Z E C I.

Na godzinę 6 rano (dnia następnego) naznaczono zbiórkę batalionów na szosie pod Szymanówką.

Dzień wstał, po osuszy słonecznej dnia poprzedniego, jeszcze jaśniejszy.

Na oznaczoną godzinę spłynęły z trzech stron bataliony, formując się na szosie w podobnym porządku, jak przy wczorajszym wymarszu z Ostrowca. Na końcu treny.

Przeszła obok kompania techniczna Komendy Legionów, kwaterującej w sąsiednim dworze Podlesie... Poszła naprzód dla stwierdzenia, a w razie potrzeby dla ułatwienia przeprawy przez Wisłę.

Orkiestra uderzyła w rytm »Marsza Czwartaków«
Pułk ruszył.

Kolumny wyciągnęły się, budząc w oczach patrzących otuchę. Batalion pierwszy, drugi, trzeci. Łączne z nimi oddziały karabinów maszynowych, ze swymi jukami na grzbietach małych a mocnych koników, przypominają jakąś kawalkadę z południa.

* Dalej szare płachty trenów, przerywane ciemnem bateriami kuchni kompanijnych.

Przemknęło pobok szosą kilka samochodów Komendy Legionów. Za chwilę powozy nas wymi-

nęły — i na swojej kwadrydze, jako wódz rozparty,
gruby kucharz sztabowy.

Dążymy w kierunku wschodnim. Ziemia się ran-
kiem słonecznym uśmiecha.

Idą za nami zmory widzianych zgliszcz, popielisk
wojny — Ożarów, Janików — ale gdy wkraczamy
znów w bezosiedlne obszary, w pustac słońcem ob-
sianą, radosną, widzi się, że to majak był, jak sen
przykry a nierzeczywisty — znowu duszom radośnie
się czyni, gdyż maszerują wprost naprzeciw słońca.

»Wyszło słońce o rannej godzinie
I stanęło w poprzek mojej drodze —
Już mię pewno szczęście nie ominie,
Poimane przyprowadzę wodze» — —

śpiewa się niejednemu ballada o sobie samym.
Najśluszej jednak bez urazy prawdy, możnaby ją
przypisać pułkownikowi onemu, który jako witeź
dawny w osępieniu na czele pułku swego jedzie:
wprost w słońce — bo stamtąd wstało, z nad prze-
czuwanej już śpiewem serc Wisły.

Wykręcił się w siodle i w tył za siebie po ru-
chliwych falach głów — jak szeregi się kołyszą —
patrzy...

Oczy, zniechęcone powolnością węża długiego
kolumn, znów ku słońcu przed siebie obraca. Dotknie
konia ostrogą — i naprzód ruszy. Wnet zakryje go
mgła gościńca. Utonął w słońcu — tam, za tem wzgó-
rzem świetlistem.

Zgliszcza Ożarowa.

Komendę pułku w zastępstwie objął kap. Galica. I on balladę o sobie w sercu swoim nuci, Chrobot-Podhałanin jasny.

Pułk maszeruje. Wzgórza się podnoszą, wstają z obu stron coraz wyższe pagóry, odkrywają się zbocza nagle a miękko spadziste, to się dźwigają niegroźne ostrysy, o kopicach drzew, przerozmaicie zielonych. Pośród nich łąki, proszące o uśmiech, niespodziane i miłe zacisza.

— Piękna ziemia. Warto za nią się trudzić.

Myśl ku Podhalu wybiega i wiąże tamto piękno surowe, wysokie, z tem tu bratniem poniżem, tylu pokusami oczu umajonem.

Dąży, dąży pułk w kierunku wschodu, z którego już słońce odchyliło się znacznie ku południowi, idąc wyżej.

Dyszy pułk ku wzniesieniu dwutysięczną pierśią szeregów, które się spieszą, spieszą, jak na uroczystość blizką.

Nareszcie — czoło wzniesienia, przechylenie — — marzona dolina Wisły się odsłania...

Serca pieśnią radości uderzą. A na pamięć przychodzi miejsce one z powieści o »Udałym Walgierzu«, gdy trzej mężowie (onże Walgierz, Mściw i Wydrzyoko), jadąc doma, nad doliną wiślańską stanęli. Bo tak to istnie musiało być...

»Stanęli mężowie w strzemionach, nakryli dłońmi oczy od blasku rannego słońca, co się w wodach dalekich nurzało. Patrzą w dół... Góry przed nimi, góry wielkie, okrągłe i pochyłe. Cudne błamy lasów...

Tam i sam osłonięta jest ziemia jeno pawłoką brzo-
zowych bugajów, co zstępują ku dolinie uroczej«....

Spiew serc: — Dolino moja... da=dana!

»Wiślańskie łęgi! Widać z wyżyny kwieciste,
nieogarnione oczyma. Wierzby tam po nadwodziu ro-
sochate, wikle się srebrzą w porannej mgle. Daleko
szumią kępy sokorów, daleko w błękitach toną białe
brzozy. W brzegach rozkosznych płynie połyskliwa
Wisła=woda«...

Zstępujemy z weselem w rozłoż wiślańskiej doliny.

Pieśni radosne przed nami zlatują i zdają się po-
zdrowiać mijane w biegu lasy, łąki, pola, aż przy-
padną w zachwycie do lśniących stóp Rzeki. Widać
u końca łąki roztoczonej Jej słoneczną pojavę, i łuk
świecący brzegu naprzeciwko. Poniżej pale spalonego
mostu.

Kolumny zeszyły na równię nadrzeczną.

Krótki odpoczynek na łące — zformowanie na
nowo pułku — i przeprawa.

Batalion pierwszy wkracza na ławy piachu i na
położony na wodzie pontonowy most. Za nim drugi
batalion, trzeci...

Oficerowie konie za uzdy prowadzą.

»Przejdziem Wartę, przejdziem Wisłę«...

.....

Ważność tej chwili każde serce żołnierskie odczuwa.

»A gdy Turek napoi białego konia w Horyniu«...

Dudnią kroki szeregów i kopyta koni po spojonym

dość luźno pomoście. Drżą, uginają się pod ciężarem kolumn łódzie-pontony. Przewalają się pieściwie — od Śląska, od Tatr płynące — nurty Wisły.

Poniżej pionierzy odbudowują most spalony. Brzeg drugi znagła górzysty.

Wąż kolumn wpełznął na brzeg i, przewijając się zakrętami drogi, — olbrzymi, szary — piął się w górę, połyskał coraz wyżej, wyżej — aż zgasł za przechyleciem.

Przyostałe treny mają teraz święto przeprawy. Zwolna, zwolna wozów setka się posuwa po pomoście. Grzbiety pontonów zrazu niepewne, przyszły wnet do równowagi. Zważyły, iż nieciężkie jest mienie Legionów.

Na górzystym brzegu rozłożył się Annapol, miescina, całe miejscu temu wysokiemu nieodpowiednia. Minął ją też pułk ochotnie i wparł na drogę w kierunku Księżomiesza, gdzie kwatery noclegu były naznaczone.

Echa dalekich dudnień armat, które z północnej strony z przestankami niedużymi od wczora słyhać było, teraz ustały zupełnie. Natomiast ukazały się na skłonie nieba ku północy ledwoznaczne dymy. Co oznaczać mogło tylko jedno: iż Moskale palą wsi w odwrocie.

ROZDZIAŁ CZWARTY.

Wkroczył pułk w ziemię lubelską, ziemię rodzajną, wysoką, od wyniesionych brzegów Wisły rozciągłymi płaskowyżami — płatami lasów, przestrzenią pól — jak morze wzdęte o leniwych falach, pod zarząd słońca układzoną.

Krótki postój na czas obiadowy w lesie, a potem zmudny marsz piaszczystą drogą w kierunku wciąż wschodnim o wychyleniu na północ.

Często zachodziły po drodze przed oczy groby samotne lub po kilka razem o krzyżach prostych, drewnianych. Są to już odtąd powszednie zjawiska, te krzyże jedno albo dwuramiennie, w świeże weterknie kopce.

Jasny dzień zachmurzył się. — Z deszczem już zdążyliśmy pod wieczór do Księżomiesza. Batalionom naznaczono miejsca w różnych odnogach rozległej wsi. Komenda pułku stanęła na plebanii postronnej.

Wieś przedstawiła się jako zamożna dziedzina, ludzie przyjaźnie nam życzliwi, kilku parobczaków — z niewielu, jacy we wsi pozostali — odrazu do nas »przystało«.

Księżomiesz uszedł zniszczenia z tej tylko przyczyny, iż Moskale za szybko musieli się cofać. Ba-

wiący na plebanii proboszcz z sąsiednich Dzierzkowic mówił, że uszedł ledwo, a wieś jego w zgliszczach. To samo wsie okoliczne.

— Ludzi zajmują, strasząc ich Niemcami, a potem palą. Tak wszędy, gdzie jeno czas mają. — Gdy naród strachów ich nie słucha, to gwałtem zagarniają.

— W jakim celu to czynią?

— Trudno cel jaki dojrzeć. Dzicz i koniec.

Dochodził nas grzmot armat od strony północnego wschodu. Długo w noc trwało owe pogłośnie dudnienie.

Rano dnia następnego (19) zaczęło się ulewą. Armat nie słyhać. Rozkazem wczesnym na godzinę 6 min. 40 naznaczony jest przegląd pułku przed Komendą korpuśną. Przegląd wypadł mimo ulewnego deszczu zadawalniająco. Poczem rozkaz wymarszu (na g. 11), w którym powiedziano, że »Moskale cofają się na całej linii« i że idziemy do Urzędowa, gdzie spotkamy się z Brygadą pierwszą.

Deszcz ustał, lecz pochmurnie. Wyruszywszy z Księżomiesza drogą błotnistą pod górę, dążymy dalej przez działę-rozłogi w kierunku oznaczonym, północno-wschodnim. Pułkownik z adjutantem swym i paru ordynansowymi pojechał naprzód. Zastępstwo objął kap. Galica.

Pochmurność nieba, osep pól po deszczu i ciężkość drogi nie usposabia weselnie. — Dążą szeregi w milczeniu. Nic też szczególniejszego oczom błędzącym nie podpada. Dopiero w połowie drogi, gdy

przechodzimy koło ściany lasu, mamy sposobność podziwiać kunsztownie sporządzone wille z cienkich okrągłaków i gałęzi, w różnym lecz głównie we wietrznym—można nazwać—lub przewiewnym stylu, stajnie palowe o dachach chrustowych — cały willowy zakład leśny, godny wystawy wojennej. Niby zabawa dzieci. Czyj to pomysł, niewiada. Artyzm pewien, zbytek w urządzeniu schronisk wskazywałyby na robotę Niemców.

Zarządzono odpoczynek na skraju lasu, a że kuchnie nadjechały — i obiad. Humory się poprawiły. Przy wymarszu zagrała orkiestra pułkowa. Ruszono ochoczo dalej.

Przy końcu w lesie, wzdłuż którego pułk maszerował, oglądaliśmy przemyślnie maskowane rowy strzeleckie Moskali, kryte pomostami pochyłymi, zarzuconymi ziemią, chrustem, trudne nawet z blizka do odróżnienia od podłoża lasu. Przed nimi w przerwach zdradzieckie zasieki z drzew... Niektóre sosny stoją nadpiłowane: — nie mieli czasu ich zwalić.

Po drodze znajdują się często porzucone naboje rosyjskie: wiele trafia się kul spiłowanych przemyślnie lub ponacinanych na końcu, aby działały w skutku jak kule »dum=dum«.

Nadjechał oficer ordynansowy z rozkazem, że pułk ma iść przez Urzędów, Ludwinów, do Ratozyna, marszem ubezpieczonym, od Urzędowa w wojennem pogotowiu.

Wysłano więc naprzód kompanię ubezpiecza-

jąca, wysunięto łączniki — bataliony, ścieśnione, ruszyły.

O śródmieczesz dojeżdżamy do Urzędowa. Dowiadujemy się, że sztab Brygady I. stoi w Ludwinowie, że tu przedwczoraj była bitwa, w której brała udział znaczny Brygada I. Na wstępie tuż po lewej stronie, błotnistej ulicy wzdłuż płotu widać okopy na prędcie zrobione, to zasłony z darni, tak samo i w rogu cmentarza, który ku drodze wychodzi. Zacięte były tu walki.

Urzędów — obszerna wieś, wzdłuż po obu stronach łąki rozłożona, jeszcze przykrzejszy, chociaż mniej upiorny, przedstawia widok, niż Ożarów.

Wieś zupełnie po barbarzyńsku przez cofających się Moskali spalona. Ludność z dziećmi i dobytkiem zagarnięta przez nich. Tu ówdzie snuje się po zgłiszczach jakiś człek szary, ostały przypadkiem, jakaś obłądna kobieta.

Z domów zostały tylko okopcone kominy i piece. Na jednym z takich pod niebem otwartych pieców — widzimy, gdy przejeżdżamy mimo — dwa garnki stoją na blasze, ogień pod blachami się pali, koło pieca, na kupie gruzów, przykucnięta, siedzi z podpartą głową na dłoni stara kobieta: warzy sobie wieczkę. Jak w domu. Tylko brak ścian i powały.

Kościół również spalony. Mury tylko ostały.

We wsi stoi (nie pozazdrościć kwatery) wcześniej tu przed nami przybyła Komenda Legionów. Mieści się szpital połowy i kręci się trochę Legionistów z pierwszej Brygady.

Mijamy zgliszcza domostw. Słyszymy, że był do podpalania odkomenderowany oddział cały pod dowództwem oficera.

Spotykamy pobok ulicy na podwyższeniu mały domek nietknięty. Dziwno nam, że ostał się cało.

— Dał dziesięć rubli — tłumaczy nam jakiś nawinięty sąsiad — i podpalacz wyminął. Lecz było, że pieniądze brali i palili.

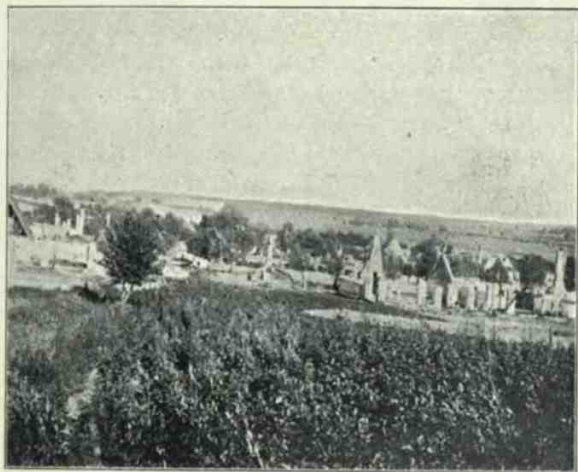
Jednego z takich podpalaczy — słyszymy — baby tej wsi, gdzieś wśród opłotków dopadłszy, kijami i widłami zatłukły.

Za wsią na pagórku 5 krzyży świeżych, świeże, żółte kopce. Dwaj Legioniści tam leżą, trzej Moskale.

Minąwszy Urzędów, bataliony dostają zlecenie: naładować broń. Krótkie zatrzymanie dla wypełnienia rozkazu — poczem marsz dalej w pogotowiu.

Deszcz zaczyna rosić. Mimoto, mimo utrudzenia długim marszem i zgnębienia ócz przerażnymi obrazami zniszczenia, ochotność w szeregach nie gaśnie. Krzepi utrudzonych świadomość spotkania się niezadługo z Brygadą pierwszą.

Zwłaszcza wśród Karpaczyków, którzy rok cały tej chwili czekali, marzyli o niej na przełęczach bukowińskich i w chatach huculskich, dzień ten ma wyjątkowo uroczystą barwę, choć tak zchmurzony i dżdżysty. Oto spotkają się z tymi braćmi broni, którzy na swoim dziedzictwie dawali odpór wrogowi, gdy oni po obcych horach-dolinach, w tęsknocie... Z tymi, którzy pierwsi wkroczyli na ziemię Króle-

Janików spalony.

stwa, których pierwsze śmiałe czyny dały pobudkę innym, a którzy od Wodza swego wzięli oblicze, iż są jak jeden mąż. Jak ich też powitają, jak przyjmą? Jakiem sercem wyjdą im naprzeciw?

To spodziewanie było w pułku całym — u oficerów, jak i szeregowców.

Późnym już wieczorem wśród deszczu dobijamy do Ludwinowa. Na wstępie koło lasku spotykamy artylerzystów Brygady. Znajomi witają się. Przychodzi zmiana rozkazu: Pułk zatrzyma się na noc w Ludwinowie, zajmując 10 chałup w południowej części wsi (resztę zajmuje Brygada):

Wieś ocalała z powodu szybkiej ucieczki Moskali, nocą wśród deszczu.

Pułk przechodzi batalionami na wyznaczone kwatery. Z trenem nieco zamieszania, gdyż noc ciemna, »że oko wykol«, lecz to się jakoś uładza.

Idąc w głąb ciemnej ulicy, zalanej błotem, spotykam przed chałupą, w której stoi sztab Brygady, lekarza pułku kap. Dra E. Bobrowskiego i kap. Galicę, który zdał raport Brygadyerowi, jako zastępca komendanta pułku. Czekają na odprawę.

Nie mogąc się doczekać odprawy i nie mając wieści od pułkownika, który pojechał do Ratoszyna, kap. Galica udaje się ku swojej kwaterze, ja z nim.

Bniemy ciemną ulicą wsi. Po sadach, wśród napół rozebranych opłotków: fury trenowe, okryte płachtami, ludzie, konie, ogniska. Koło kuchni polowych —

gromady. Warzą wieczerzę, gwarzą, spierają się o lepsze, t. j. suchsze miejsca.

Naraz z mroku nocy od wschodu rozlega się dziwne, skłócone pranie, niby bezładna młocka w stu blizkich stodołach. — Co to?

Skręcamy w bok i stajemy za opłotkiem sadu, gdzie przestrzeń pól się zaczyna, by lepiej objąć słuchem te dziwne odgłosy. Rozróżniamy teraz wyraźnie:

Zmieszane, gorączkowe strzały karabinów, jak bicie setek cepów w drewniane boisko. Coraz to prędzej, nerwowiej...

Zdaje się: tuż za ścianą mroku. Czyżby atak nocny?

Dziwnie osobliwe, niepokojące wrażenie. Jak wobec czegoś nieznanego a groźnego, co się w mroku zaczyna. I trwoży i pociąga razem.

Na moment pranie wydycha — wtedy zaświecają się rakiety w ciemni. I znów kotłowanie strzałów bezładne, prędkie — rośnie w gorączkę zacieklą — do czego dołącza się przegroźnie obojętne trajkotanie karabinu maszynowego. Różaniec śmierci.

Powiada Galica:

— Widzisz chłopie, to tak wygląda... Ale mów!

— Zdaje się, tuż zaraz za wsią.

— Tak się wydaje. Będzie 10 wiorst lub więcej.

W każdym razie trzeba pluton ubezpieczający na noc postawić.

Wracamy w ulicę, objętą życiem obozu. Koło

ognisk kręcą się sylwety, koczują gromadki zbite w okółu światła. Już sen niektóre na ziemię mokną powalił. Przy wozach swary o wymarzone miejsce pod dachem płóciennym. Konie parskają, chrupiąc jakiś porzucony barłóg.

Wchodzimy do chałupy: kwatera komendy I batalionu. Zaduch, brud. Na ziemi, na garści słomy śpi kilku półrozebranych oficerów. Łóżka dwa, słomą i jakimś łachmanami pokryte, wolne. Proponują kapitanowi jedno — mnie, jako gościowi, drugie. Wierzy niema. Przemęczeni, mimo odrazy do pościeli, rzucają się jak jesteśmy w płaszczach na one łóżka, w momencie usypiając.

Rano wstawszy, dowiadujemy się, że dzień poprzód gościli tu Moskale — jeszcze na blachach pieca stoją garnki (jeden z kawą, drugi z herbatą), których nie zdążyli opróżnić.

Słysząc od strony wschodu armatni bój. Z poza chałup ze wzgórze obserwujemy kierunek i działanie strzałów — widać stanowiska austriackich baterii, linię tyralierską i linie rezerw. Pozycyi rosyjskich nie widać — przesłania je grzbiet przeciwnego wzniesienia — można tylko miarkować ich położenie z dymów i ogni pękających nad nimi szrapneli.

Koło południa nadjechał pułkownik. Sztab zajął chałupę przy końcu wsi. Znalazła się i słoma czysta, najbardziej zaiste upragniona rzecz.

R O Z D Z I A Ł P I A T Y.

Wczesnem ranem, nazajutrz, 21. lipca wyruszył pułk z Ludwinowa. Również miała opuścić Ludwinów Brygada i posunąć się naprzód. Moskale cofnęli swoje pozycye.

Przy deszczu roszącym zdążyły oddziały rozmiękłemi polnemi drogami w kierunku naprzód południowym, później zagnęła wschodnim.

Przed południem stanął pułk w Kazimierzowie, wsi niedużej, na płaskowyżu ładnie położonej. Tu naznaczono kwatery. Komenda pułku zajęła izbę w domu schludnym, murowanym, jakoby sołtysim.

— — — — —

Gospodyni domu, która warzyła mleko na blasze, gdyśmy weszli, na propozycyę, by nam je odstąpiła, odrzekła, kraszając uśmiechem odmowę:

— To dla babuśki. Ale mogę panom zwarzyć jeszcze.

Poniosła garnek przez sień do drugiej izby. Rozumieliśmy, że ta »babuśka« to najważniejsza tu osoba w domu, ważniejsza od wszystkich sztabów.

Rozgościliśmy się w izbie. Naniesiono słomy żytniej, roztoczono pod ścianami — miejsca było dość,

mimo, że piec duży zajął cały kąt. Izba obszerna o trzech oknach — ławy, stół, stolki — ściany i sufit bielone.

W jakiś czas później (mleko, drugi raz warzone, dostaliśmy), gdy każdy oddał się zajęciu swemu lub wypoczynkowi, drzwi z sieni ustąpiły, weszła kobieta stareńka, stuletnia może, chuda jak skrzydełko.

Weszła, stanęła, wsparta na koszturku i wzrokiem dziwnym potoczyła wokoło po izbie.

Co było w tym wzroku? Przychodził jakby z dala, z innego świata. Rozświetlał się powoli świadomością zobaczonych rzeczy, i stanęło w nim zdumienie.

Słoma na ziemi, nieład — jacyś skądś nieznanii ludzie siedzą, leżą na ziemi na słomie — w tej izbie, której ona była przez lata jedyną władną gazdinią. Co to takiego?

Poruszyła bezdźwięcznie ustami. Jakies słowa, sobie samej rzeczzone. I wyszła. — Jak widmo.

To ta »babuśka«, dla której mleko gospodyni warzyła, gdyśmy weszli. Wytrąciła i ją wojna z normalnego trybu życia, rzuciła w niedogodę. Kąta swojego spokojnego niema — ktoś wchodzi w jej prawa — jakieś się rzeczy dzieją, których nie może zrozumieć.

— — — — —

Rozpogodziło się. Bój armat się wzmógł. Pułkownik z adiutantem pojechał ku pozycji. Z otwartej przed wsią płaskowyznej przestrzeni obserwujemy ruchy

rezew wśród zbóż na opodalnym zboczach wyniesienia, (linie pierwsze zachylenie skrywa) przemykanie różnicem miedzami kawaleryjskich oddziałów i groźną czynność armat. Tuż pod grzbietem wzniesienia pod laskiem przyczała się ruchliwa bateria polna, sześć raz po raz dając w odstępach wystrzałów. Szukają jej szrapnele rosyjskie, co chwila wykwitają dymki rdzawe nad laskiem i pobok. Na dole, skryta za chałupą w osłonie drzew, pracuje ciężko bateria haubic. Błyski uprzednie wybuchów zdradzają tylko oczom źródło grzmotu.

Nie widząc skutków tych niszczących działań, mogło się odnieść wrażenie, że się jest w obliczu manewrów. Lecz i skutki dość rychło dały się nam widzieć.

Przejeżdżają wozy z rannymi — sznur długi. We wsi w dole mieści się stacya opatrunkowa. Stamtąd odwożą ich dalej, na tyły.

Na jednym z wozów znajduje się ranny legionista z naszego pułku. Skąd? jak? co? Gromada otoczyła wóz. Dowiadujemy się, że siedmiu ich, nie mogąc się doczekać walki, gorącością porwanych, wymknęło się nocy ubiegłej na linię, i z tych oto ten ranny, kilku poległo.

Po południu przeprowadzają koło nas partyę jeńców z 750 ludzi. Warto przytoczyć okoliczności, w jakich tych jeńców dostano, a jakie nam odprawiający ich landszturmiści z pułku 40 (rzeszowskiego) z tryumfem opowiadają.

Stali owi Rzeszowiacy, jako rezerwa, w lesie. Oficerowie poszli na obiad do wsi. Im się zaczęło przykrzyć. Tedy przyszło im na myśl, że tam za górą pod lasem stoi tren rosyjski. Dobrać się do tego trenu, opłaciliby się. Zanim oficerowie powrócą z obiadu, oni już mogą być z powrotem na stanowiskach. Nie długo radząc, bo przeciwników tej myśli nie było, pod dowództwem podoficera ruszyli. I byłaby się im sztuka udała. Gdy niespodzianie naszli rosyjskie rezerwy. Zgniewani, rzucili się na nie i prawie bez walki pojмали. Ale o trenie już gadki nie było — przestrzeżony strzałami, nie czekał. Wracali z jeńcami, już nie kołując, lecz na wprost brzegiem lasu. Na grzbiecie trafili akurat na skrzydło pozycyi rosyjskich, o las się opierające. Wywiązała się bitwa krótka. Moskale, z tyłu napadnięci, bronili się mimo to zaciekle. »Twarde to chłopcy przy bitce. Taki oficer od maszynowego karabinu... Ja go kolbą po łbie, a ten nic, ino strzela... taki zbój« — opowiada nam, zgorzszony takim oporem Rzeszowiak. Dobrali jeszcze jeńca i do wsi na dół przywiedli: razem 750 ludzi, oficerów kilku i karabin maszynowy. Tymczasem, zanim ich oficerowie obiad jedli. Nie wiedziała Komenda, czy ich sądzić, czy im ma dziękować. Dostali nagane za to, że bez rozkazu poszli, a pochwałę, że jeńców przyprowadzili. »Wyprawa jednak nie udała się: do trenu nie dotarli«.

Popołudnie wśród zajęć obozowych przeszło. Od-

działy rozmieściły się wygodnie, po chatach i stodo-
ach, w nadziei dłuższego postoju.

Komenda pułku zaprosiła dowódców batalionowych z adjutantami ich na kolację, podaną w sporządzonej prowizorycznie altanie. Jakiś oficer Polak z sąsiadujących austriackich oddziałów przyniósł krakowskiej kielbasy, likieru — więc ucza. Humory niemal weselne. Kazano grać orkiestrze pułkowej, która dźwiękami zapełniła wieś, ściągając gromady żołnierskie na plac koncertowy. W przerwach wesole pogwary, śpiewy, beztroski nastrój. »Jak na majówce« — mówią chłopcy.

Naraz — depesza. Alarm.

Pułk dostaje rozkaz udania się na pozycję.

Niewłocznie zarządzony wymarsz.

Zmierzch zapadł.

Bataliony wyszły, wsiąkły w mrok.

Za nimi, coraz przyostając, podąża tren bojowy. Ciężko toczą się wozy po błotnych zepsutych drogach. Wśród pustaci pól niewidnych, to wśród majaków drzew, ogrodzeń, środkiem jakiejś wsi.

Noc ciemna. Jakiś zakręt, ledwie rozeznac tor drogi.

Zdążają wozy pod górę. Wjazd jakiś szeroki, niby do obejścia dworskiego.

A oto czarne ściany parku.

Droga przez park prowadzi. Przez park groźny,

Odpoczynek pod cerkwią.

surowy, milczeniem objęty. Poprzed plac jasny, oświetlony jarzącymi oknami pałacu. Sztab dywizyi podobno tu stoi.

Za parkiem, przestrzeń — noc, rdzawym odbłaskiem przeszyta.

Na wprost — olbrzymi pożar. Jakieś miasteczko płonące. Borzechów?

Tam tren ma jechać — droga tam prowadzi. Czy nie pomyłka?

Na lewo i na prawo od tego skupiska płomieni wyblyskują nad ziemią bezgłośnie rakiety, zaświecają się w ciemności i gasną. Oczy pozycyi w noc ciemną, szukające wroga, baczące, czy nie knuje jakiegoś podejścia.

Cisza wielka, cisza niezwykła, jak przed czymś strasznym, co się zaczyna w ciemnościach, potęguje grozę nastroju.

Wyblyskujące co chwila rakiety wyznaczają pozycje nasze i wroga. Są one, jak widać, tuż blisko, o wiorstę.

Sunie tren milczącą karawaną wprost w to niewiadome. Podnoszą się niespokojne pytania. Tak, napewno omyłka. Łącznik stracony. Lecz — rozkaz.

Zjeżdżają wozy z góry, w świetle pożaru widoczne. Zajaśniał, wykwitł ze środka ogniska olbrzymi stos płomienia białego, z niewiadomego źródła.

Podjeżdża tren pod bramy onego miasta pożaru. Rakiety zaświecają się tuż przed oczyma. Dalej trudno jechać.

Widać też pomysłowość w stylach, w których uderza przede wszystkim humor architektów.

Stań! namiot pułkownika o kształcie indyjskiej pagody. Napis: »Willa Niemaboja, bo tu mieszka Roja«. Stań! pobok skromniejsze »Podhale«. — A że na wieczery gość ma w Komendzie naszej Brygadyer Piłsudski, więc pionierzy według planu ich komendanta, małego, ale groźnego »Gewonta«, budują altanę z brzoź ściętych pomiędzy kolumnami sosen, sporządzają ławki i stoły na ucztę, orkiestra się gotuje...

Nagle — rozkaz wymarszu. Zwijanie prędkie namiotów. Wieczerać niema czasu. Pułk wyrusza, już zmrokiem, w stronę Borzechowa.

— — — — —

R O Z D Z I A Ł S Z Ó S T Y.

Tren bojowy pozostaje w lesie w pogotowiu. Zostają z komendantem Czechowskim przy trenie. Zapada noc. Gwarzymy, czuwając: może nadjechać z pułku posłaniec z rozkazem.

Jakieś dziwne dzieją się sprawy poza ścianą mroku. Tajemnicze przemarsze, przesuwanie jakoby walców żelaznych po zbożu — zciszone wgnioty kół po roli piaszczystej — liczne, zgłuszone tententy.

Dochodzi nas daleki łomot karabinów. Wzmaga się, przechodzi w gorączkową, znaną już słuchowi młockę.

Naraz — z pobliskiej wsi (Kłodnicy), gdzie kwateruje pułk Brygady, rozlegają się dźwięki orkiestry — mnogie krzyki: hurra!...

Zwycięstwo? Może zajęcie Dębłina?!

Nie, to bataliony, żegnane, wychodzą na pozycję.

Widać przez mroczną szereń majaki kolumn na zakręcie, jak wsiąkają w tajń nocy.

Dalekie łuny pożarów.

Nad ranem ordynans przyprowdza rannego konia pułkownika i, wystraszony, opowiada, że pułk był w walce, że dużo jest zabitych i rannych, mówi jednak tak troisto, że, widno, nic prócz strachu własnego nie widział.

O świcie otrzymuję rozkaz, bym się udał do pułku. Tren jeszcze ma pozostać. Jadę z jeźdźcem meldunkowym, który wskazuje drogę. Podążają też kuchnie polowe za nami.

Jedziemy naprzód polnymi szlakami, później trafiamy na drogę, z jakiejś wsi wiodącą, wreszcie dostajemy się na szosę.

Słońce już wyszło. Widać po ożywionym, wczesnym ruchu dnia, iż noc ta ważne jakieś spełniła zadanie. Przerwała jakąś tamę, legła w poprzek drogi, i oto się ruszyły wstrzymywane fale. Wałą szosą oddziały różnej broni. Turkoczą ciężkie skrzynie artyleryjskie, przemyka bokiem artylerya. Dążą treny Wszystko na wschód.

Mijamy spalony Borzechów, który nocy wczorajszej tak jasno płonął. Spotkany doktor nasz pułkowy kap. Bobrowski, który tu ma stację opatrunkową, objaśnia nas, że pułk ma jedenastu lekko rannych, zabitych wcale niema.

Za Borzechowem przejeżdżamy przez linię okopów rosyjskich, idącą grzbietem wzniesienia w obie strony szosy. Już samem położeniem panująca nad doliną, umocniona jest jeszcze przedpolami drutów, jak wiadać: przez ataki porozrywanemi.

Z dziwnem uczuciem patrzę na to pole zryte. Tu się tej nocy rozgrywał bój. Tu nasz pułk po raz pierwszy przyszedł na linię.

Za przechyleniem odsłania się pole równe z łąkami zbóż po obu stronach drogi, dalej na prawo

Odpooczynek w lesie.

i lewo niskie ścienia lasu. Szosa zmierza prosto i ginie gdzieś w schyleniu. Na tejto szosie spotkaliśmy po raz pierwszy jadącą przeciw nas kawalkadę dziwną, którą odtąd już często mieliśmy za każdym odwrotem Moskali spotykać. Długi rząd wozów chłopskich ciągnionych z wysiłkiem przez chude, wybrakowane koniska. Pobok konia woźnica stary, ledwo wlokący nogi. Na wozie wązkim spiętrzony wszystek majątek: skrzynia, tłumoki różne, worków wypchanych parę, graty — na tem siedząca kobieta, dzierząca na rękę niemowlę, indziej gęś lub kojec z kurami — albo zaś kobieta idąca pobok fury, prowadząca krowę, lub cielę na powrozie, na furze zasię dzieci kilkoro drobnych jak w gnieździe — albo pomiędzy spiętrzonymi na wozie gratami dziecko śpiące, przy niem małe prosię, pod wozem na powrózku piesek. I tak z małemi przemianami jeden wóz za drugim. — A sznur tego długi — nieskończony, rzeka niedoli.

Skąd ci ludzie? Dokąd ta wędrówka?

Oto przez Moskali z miejscowości różnych zagarnięci, przyostali, przypadli w schronach lasu podczas ich odwrotu i teraz, dostawszy się na tę stronę ruchomej linii, wracają do swoich siedzib. — Ludzie szarzy, półmartwi z przebytych udręczeń, zdają się świata nie spostrzegać, w głąb swojej nędzy zapatrzeni. Wloką się, wloką — już im nic nie dziwne — wszystko widzieli: i pobranie synów, i pohańbienie córek, i spalenie w ich oczach dobytku. Wracają,

wiedzą — na zgliszczu. Ale na swoje. Mniejsza to już niedoła, niż być gnanyymi w świat bez jutra.

Młodzieży wśród nich niema. Jeno starzy i dzieci.

Zapytuję pierwszego woźnicę:

— Skąd wyście gospodarzu?

Pojrzał na mnie, na mundur, oczy mu się przycisnęły jakby ożywiły.

— Z Urzędowa — mówi. — Ale wieś naszą spaliły.

— Wiem, przejeżdżaliśmy.

— I kościół, mówią, spalony.

— A czemuście nie ostali? czy was gwałtem zagarnęli?

— Straszły Niemcami, że będą palić, rabować, a potem i gwałtem nas pędziły. Naród nie wiedział, czego się trzymać. To był popłoch, panie.

Poczem dodał:

— Ale dziś wiemy, kto wróg. Pokazały nam dowodnie. Już i ten mały, co na furze siedzi, zapamięta — wskazał biczyskiem na chłopczykę, może lat pięciu.

Zbliżyli się dalsi przejeżdżający.

— A czy też Kazimierzów nie spalony? — pyta kobieta jakaś.

— Nie, stoi cało.

— Bogu dzięki i wojsku waszemu. Nie miały już widać czasu spalić.

Mamy ruszać, gdy zwraca się do mnie jakiś stary:

- Wyście z polskiego wojska?
- Tak, ojcze.
- Niech wam Bóg szczęści!
- Bóg zapłać za dobre życzenie.

Mijamy ten pochód nędzy, a fura za furą odciska się w oczach niestartą nigdy pieczęcią.

Nie wszyscy jednak są tak szczęśliwi, by mieć konia i wóz. Ci idą pieszo, dźwigając na plecach dobytek swój, przy nich drepcą dzieci. — Są z różnych stron, ze wsi i z miasteczek, spoleni jedną niedolą, są z bliska, są od Annopola, a nawet z tamtej strony Wisły, z Radomskiego.

Na prawo z gościńca w lesie biwakuje nasz pułk.

Skრęcamy przez pole i stajemy w obozie. Rano jasne. Widać zmianę pewną w nastroju ludzi: odbicie dziejów krwawych nocy. A nawet czuć tę krwawość świeżą — odór bitwy — w okolnej atmosferze.

Udział pułku w bitwie minionej nocy tak się z relacji przedstawia: Późnym wieczorem przyszedł pułk na pozycje pod Majdan Borzechowski i rozwinął się jako pierwsza rezerwa austriackich stanowisk. Batalion I. kapitana Galicy na przedzie, za nim bataliony II. i III. pod dowództwem kap. Sikorskiego i por. Szerauca. Bój wrzał niezwykle zacięty. Rozwinięte w tyraliery, podsuwały się bataliony ku górze po świeżem ścierisku. Kule gęsto latały. Ze rzadka stojące kopki snopów dawały tym owym osłonę. Dużą potuchą dla chłopców, a ośmieleniem dla nowicyuszów było, iż widzieli, jak pułkownik przejeżdżał konno wśród kul

pomiędzy tyraliery, nie dbając zgoła na niebezpieczeństwo własne. Równie nie »dekowali« się oficerowie komendanci. Kap. Galica podprowadził śmiało swój batalion pod linię ostatnią okopów i do ataku nie doszedł tylko przez to, że już wojska austriackie linię nieprzyjacielską przełamały. Bój przesunął się za przechylenie ku lasowi, gdzie zażarte walki wręcz dokończyły dzieła. Wróg cofnął się w popłochu.

W komunikatach urzędowych bój pod Borzechowem zaznaczono jako najkrwawszy na tym odcinku.

Mieliśmy sposobność bezpośrednią oglądać część pobojowiska borzechowskiego pod Majdanem. W sąsiedztwie lasu, gdzie pułk stał obozem, przechodząc przez pole owsa poza gościńcem, co krok napotykało się jakieś przedmioty porzucone przez Moskali: koce brudne, ziemiste szynele, czapki, tornistry, kociołki, łyżki, ówdzie karabin, bagnet, ładownice, i moc rozsypanych naboji. Przy kraju lasu kilka sosen wysokich, czapistych — jak widać z drabin pozostałych; gniazda obserwacyjne. — Las świadczy o charakterze walki, jaka się tu rozgrywała. Co chwila: dołki, zarycia, często dopiero zapoczęte. Żołnierz biegł od drzewa do drzewa, przypadał do ziemi, czynił łopatką dołek-osłonę, strzelał, podrywał się i znowu naprzód.

Oto trup żołnierza... Łopatkę jeszcze trzyma w dłoni. Dwa razy zdążył szczyptę ziemi podjąć, okopując się, i padł, rażony kulą.

A oto telefonista... Jak, skulony za drzewem, trzy-

mał przy uchu słuchawkę — tak został w ruchu tym — — telefonuje.

Trzech rannych żołdatów pod drzewem. Jeden ciężko. Twarz straszna, obrzękła, cała w skrzepie krwi. Prosi wody oczami. Ktoś schylił się z manierką. Jeden oparty o pień, o nieprzyjemnym wyrazie: ryżej brodzie i małych, złych oczach. Ci są z pułku aleksiejewskiego. Ktoś mówi: twierdził lekarz austriacki sztabowy, że biorący w walkach tych udział sibirski pułk dobijał rannych. Uwierzyć trudno, a jednak niema nic niepodobnego.

Najduje się porzucone przez Moskali opatrunki z japońskim stemplem.

Sanitariusze austriaccy pracują od świtu.

Za lasem na niedużym płacie — setki trupów Moskali. Istne pole śmierci. Grzebią od rana, a końca nie widać. Stamtąd zawiewa czasem powietrze słodkawie, które o mdłość przyprawia. Dzień upalny.

Las, w którym pułk biwakuje, poryty rowami — widać ślady walk — lecz Moskale tu musieli ustępować szybko, do walki wręcz nie doszło.

W obozie, jak w obozie — życie normalne wstaje. Namioty wyrosły. Sprowadzono tren. Nadszedły wozy z prowiantami — sierżanci kompanijni odbierają przypadające im części. Pracują warsztaty: szewski i krawiecki. Lecz największy ruch koło warsztatu zbrojmistrza pułkowego. Chłopcy powymieniali na pobojowisku karabiny swoje (przerabiane rosyjskie)

na pozostawione przez Moskali manlichery. Uciecha stąd niemała.

Patrzmy na przemarsz Brygady I. odbywający się poprzód las gościńcem. Sprawnie to wygląda. Zwłaszcza artylerya wzbudza podziw swoją solidną ob-
sada.

W tenże dzień przed południem odwiedził nasz pułk Eksc. Durski. Przyjechał z adjutantem por. hr. Krasickim. Przyjmował ich przed lasem na koniu pułkownik Roja.

Ku wieczorowi sanitaryusze nasi pod wodzą lekarzy pułku idą na poszukiwanie. Donoszą: rannych w lesie za gościńcem wciąż jeszcze się spotyka.

— — — — —

Otrzymałem rozkaz, by odwieść karabiny pozostałe do Komendy Legionów w Borzechowie i przywieść dla pułku z Komendy odprawę.

Korzystając z tego, że wozy prowiantowe miały wracać próżno przez Borzechów — by podwód umyślnie nie zamawiać — poleciłem na dwa z nich naładować przygotowaną broń, i wieczorem, gdy odział rzeczony trenu z powrotem wyruszył, wsiadłszy na koń, poprowadziłem wozy z ładunkiem do miejsca przeznaczenia.

Komenda mieściła się w południowej stronie Borzechowa, w domku, który z niewieloma sąsiednimi ocalał od pożaru.

Po wyładowaniu karabinów wozy odjechały.

Nim tę sprawę w Komendzie załatwiłem, nim otrzymałem odprawę, godzina była już późna, jedenaście lub dalej w noc.

Wsiadłem na konia i ruszyłem z powrotem.

Gdy mijałem, jadąc środkiem wsi, zgliszcza świeże i popieliska domów, przyszło mi na uwagę, że akurat o tym czasie przed dwiema dobami znajdowałem się u wrót tej samej wsi wobec słupów ognia. Wydawała się miastem płonącym — tak ją pożar wzniosł. Dachy świeciły jako kopuły ogniste. Gdzie właściciele tych domostw zanikłych? Ni żywej duszy. Czarna straż kominów...

Skreśliłem na szosę, która przecina wieś, i jechałem stępą pod górę.

Po obu stronach drogi szło pole — przebijało zgasłym światłem ścierni przez ciemność nocy.

Na pewnej wysokości zobaczyłem stojącego koło drogi jeźdźca. Stał zwrócony koniem do gościńca.

Zapewne patrol. Wyglądał jak posąg odziany w mrok.

Przejeżdżając poprzedeń, sądziłem, że zapyta mnie o hasło.

Milczenie.

Jechałem wolno dalej.

Myślę: wczorajszej nocy było tu hucznie dyabelnie. Tu się rozgrywała bitwa, na tem stoczcu. Powyżej, w czole wzniesienia ciągną się w obie strony drogi okopy rosyjskie. Teraz opuszczone pustkowie.

I głusza. Jedyne chrzęst siodła w ciszy nocy. Zapewne w pułku już śpią. Północ będzie.

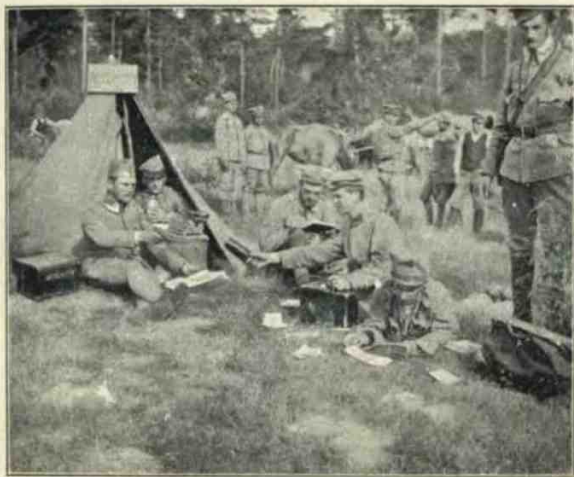
I nie wiem, skąd, przyszła mi na pamięć dawno zapomniana, słyszana w latach chłopięctwa opowieść wuja mojego, który gdzieś na Węgrzech osiadł i słuch o nim zaginął.

Służąc w roku 1870 przy ułanach, stał ze szwadronem swym koło Szegiedyna na Węgrzech. Dnia pewnego pojechał do sąsiedniego miasteczka i tam do późna się zabawił. Wracał w noc do oddziału swego. Padło mu jechać przez pusty dział. Ujechał kawał drogi — naraz słyszy za sobą turkot, niby jadącego wózka. Obziera się: — turkot ustaje, i nikogo na szosie nie widać. Rusza koniem — turkot znów się przywraca. I tak po kilkakroć. Odprowadziło go aż do wioski, w której stał kwaterą. Na drugi dzień usłyszał, że na drodze tej zastrzelony został ręką niewiadomą ułan, który za nim z miasteczka powracał. Tedy — powiada — zrozumiał, że to śmierć za nim jechała, nie dojechawszy.

Myśląc o tej opowieści, dojeżdżam pod wierch wzniesienia — mijam właśnie okopy rosyjskie, które się z obu stron drogi ciemną wyznaczają smugą...

Raptem — — koń mój gwałtownie rzuca się w bok. O włos, zem nie spadł. Opanowałem go ledwie.

Jadąc dalej, myślę, co mogło być w rowie, iż się koń zląkł. Czyby trup jaki pozostał. Przejeżdżając tędy rano, nic podobnego nie zauważyłem. Widziałem okopy puste.

Kancelarya pułkowa.

Tedy — niewiada przez jaką analogię — wyobraziło mi się, iż na lewo od szosy we zbożu czai się ranny Moskał z karabinem. Nawet domyślałam się który. Ten, pod drzewem spotkany, o ryżej brodzie, niskiem, zarosniętem czole i małych, złych oczkach. Wyczołgał się z lasu o zmierzchu i tu się przywłókł...

Karabin w dłoni ściska, słysząc tentent. Na tle nieba koń i jeździec widoczni: cel dobry.

A teraz właśnie podniósł do oka karabin i mierzy...

— Padnie — myślę — strzał.

Schyliłem się odruchem na grzbiet konia.

— Dlaczego strzał nie pada?

Wszystko to naraz wydało mi się bardzo śmieszne.

— Ciekawym, czy nie usłyszę jeszcze owego turkotu...

Zdała zobaczyłem wyznaczający się w mroku majak lasu, jakby ściany gościnne domu. Światła dawno pogasły. Gdym przybył do obozu, pułk spał snem głębokim.

— — — — —
Nazajutrz dzień wstał jeszcze upalniejszy. Powietrze, które już wczora dawało się przykro znieść, stawało się z godziny na godzinę coraz uciążliwsze. Rozkład szybko postępował. Z południa — to już było tak jak w odrzwiach trupiarni. Z pola śmierci szły

fale trujące i roznosiły się nad ziemią. Odór zabijający przeciągał w bezwietrzu parnym pomiędzy ścianami lasu.

Z tej przyczyny każe pułkownik przenieść obóz na drugą stronę lasu, od południa, gdzie nie dochodziły zawiewy trujące.

Pod wieczór się ma, gdy zaczynają ściągać grupy oddziałów na upatrzone wprzód miejsca. Najdują się tu miłe partye leśne z młodzieżą sośnianą i wysokimi brzoźkami. Teren kwaterunkowy zapowiada się dość zachęcająco. Koło lasu biegnie droga, mało jeżdżona. Napotykanie koło niej zaczątki rowów, doły i pojedyncze zakopy, tak od strony lasu, jak i po kraju stłoczonego żyta, mówią o szybkim posuwaniu się tu walk ku stronie wschodniej.

Przy drodze zatrzymuje wzrok mogiłka samotna żołnierza. Widać wykopał sobie dół w gliniastej ziemi — po kraju żyta, — może nie zdążył jeszcze zeń wystrzelić — i padł, rażony kulą. Koledzy nie mieli czasu kopać grobu — przysypali go w tym dole ziemią, którą on wyrzucił: — jeszcze część kopca została, świadcząc jako to było. Na mogiłce zatknęli krzyż, naprędce z dwu prostych deszczulek zbity — imienia nie wypisali — na krzyżu zawiesili czapkę infanterzysty. Niewypowiedziany wyraz ma ta czapka zrudziała, zatknięta na krzyżu, z uszami na nierówne ramiona krzyża smętnie opadłemi. Bezimienny infanterzysta — milion, chodzący od krańca do krańca Europy, gdzieś na obcych drogach w dół, własną

ręką wygrzebion, stoczony. Oto los jego. Jak ta czapka.

Stanął już w kraju lasu namiot pułkownika. Wyrosło parę innych. Pionierzy, ściąwszy brzoźki z liśćmi, sporządzają altanę dla sztabu na wieczernę. Spieszą się, bo zmierzch już zachodzi. Orkiestra próbuje instrumentów, poczyna jakiś kawałek — —

Naraz: jeździec z rozkazem Komendy. Rozkaz brzmi: Wymarsz niezwłoczny pod Czołnę. Mamy zluzować z pozycyi pułk 31.

Altany nie dokończono. Zebrano szybko namioty. Bataliony już się szykują na drodze za lasem. Tren w pogotowiu.

R O Z D Z I A Ł S I Ó D M Y.

O zmroku wyruszył pułk, w kierunku wschodnim. Adjutant posłany naprzód dla wyznaczenia miejsca i zbadania warunków terenu. Mijamy wioskę Połówek, rozłożoną koło szosy, gdzie stoi część Brygady pierwszej. Poczem droga wynosi się na dział. Skręcamy z szosy na prawo, na rozbież pól między zboża zżęte i stojące. Spotkany chłop z pod Majdanu wskazuje kierunek drogi przez obszary zagonne — do Czołny.

Noc cicha, księżycem, dogasającym na zachodzie, słabo prześwietlana. Cicho też suną długie majacznе kolumny, skręcają się u wylotów miedz, jako wąż pełzną pomiędzy zboża szelestne z wyniosłego, półwidnego działu.

Naraz uderzą w powietrze, jak grom jasny, huczne dźwięki orkiestry pułkowej. »Marsz Czwartaków...«

Odegną się, wyprostują przytrwożone tajnią nocy serca żołnierskie. Pewność, otucha w nie wstąpi. Tak pułk czwarty hucznie podchodzi na pozycję.

W tę noc księżycą cichą wybuchające z wysokiego działu dźwięki orkiestry czwartackiej są jak wyzwanie śmiałe. Donosi je też zapewne cisza nocna

do niewidnych pozycyi wroga. Mówił nam później znajomy oficer Polak z 31. pułku obrony krajowej:

— Siedzimy w okopach w nocy, czekając na zmianę. Cicho, nudnie. Naraz słyszymy: muzyka. Znane dźwięki marsza... Niemcy zdziwieni pytają: »Was ist das? Was für eine Musik?« A my, co nas Polaków było, słuchamy wzruszeni. »Bartoszu« — »Jeszcze Polska...« Łzy nam się do oczu cisną. Poznaliśmy, że to Legionów pułk jakiś przychodzi.

— — — — —

Zstępujemy do wsi Czołny.

Domy jak zamarłe. Po sadach poza opłotkami jakieś przyczajone treny. Wszystko zciszone. Czuję się niedalekość wroga.

Drogą pomiędzy rzędami chałup bataliony w milczeniu przechodzą. Księżyc zaszedł. Na ziemię zsunęła się ciemność.

Skręcamy drogą na pola. Jakaś łąka, jakieś dźwięgające się wzniesienia. Oszlaki zboża i majaki kóp. Na lewo wyżej mrocznia lasu.

Bataliony rozwijają się w kolumny. Idą rozkazy zciszone. Podchodzimy ku lasowi dla upatrzenia miejsca na kwaterę noclegową sztabu. Prowadząc konie za uzdy, wchodzimy w ciemności wnętrza. Słyszymy przechodzące koło ściany lasu oddziały wojsk: wracają pod osłoną nocy z pozycyi. Zasię inne przychodzą na zmianę.

W lesie, jak w lochach więziennych: odór po-

wietrzny, odraza. Wiążemy konie do drzew na jakimś przestronniejszym placu — a oto coś się w ciemności łomota. Trzask gałęzi, potknięcia. Pojrzenie latarki... To nasz batalion pierwszy. Przechodzi przez ośmę lasu.

Namiot Komendy pułku stanął na otwartym polu, na ścierni, ścianą snopów od południowej strony maskowany. Tuż obok przy skraju leśnym usadowiło się ucho pułku, telefon.

Noc przeszła na czujnym spoczynku. Gdy świt rozwidnił ziemię, ujrzeliśmy się na przechyłości rozległego wzgórza, którego połać wschodnią las objął. Schylenie południowe schodziło ku jakiejś wsi, rzeczce, zaczem wynosiło się znów płatami pól przeciwnych ku leśnym grzebieniom, wieńczącym oddalne, górujące nad okolicą wzniesienie.

Pod onymi grzebieniami lasu dały się nawet gołym okiem dostrzedz, niby miedze w zbożu, linie pozycyi nieprzyjacielskich.

W dole, we wsi, za rzeczką, niewidne przez osłon sadów, były pozycye nasze, obsadzone tej nocy przez brygadę pierwszą.

Bataliony trzy naszego pułku stały, jako rezerwa brygady, w lesie wyżej wspomnianym, który w raportach nazwano »pod Czołną«.

Tam przebyliśmy pięć dni całych, od 25. do 30. lipca.

Treny pod las ściągnięto. Bataliony z oddziałami karabinów maszynowych rozmieściły się oddzielnie

w różnych częściach lasu, każdy w swoim niejako rewirze.

Las był obszerny, lecz niezachęcający wnętrzem, bo zanieczyszczony srodze postojami wojsk, zdeptany, znieważony w swojej świątynności.

Już odtąd w drodze dalszej nie spotkamy lasu — chyba dopiero za Bugiem — którego wnętrze nie byłoby nie sprofanowane. Ów opiewany bór polski, pełen osobliwego uroku i życia, stał się przez przechód wojny wydeptaną stajnią. Życie z jego zakątów uciekło: zwierzyny, ni ptaka nie upatrzeć.

To też pułkownik, zwolennik piękna pierwotnego ziemi i przestronnego oddechu, omijał, jeśli mógł jeno, cuchnące taborem ludzkim i skażone, choćby wygodne, kwatery, a wybierał na postój, krótszy czy dłuższy, miejsca nietknięte, poza wsiami, na wzgórzach, za lasem. Przyczem mniej cenił nieraz bezpieczeństwo własne, niż dar świeżego oddechu.

I tu namioty Komendy pozostały na otwartem polu, na wzniesieniu, choć, z pozycyi nieprzyjacielskich widoczne, mogły ściągnąć na się deszcz szrapneli. Lasek maskujący, który z zatkniętych w ziemię gałęzi wyrósł o wschodzie wokoło namiotów, nie złudziłby obserwatora bystrego. Takich Moskale na szczęście nie mieli, nie mieli też amunicyi dostatka. Ośm armatnich strzałów wypuszczali dziennie, kierowanych na baterye nasze, które im szkody niemałe zrządzały, lub do wsi na dół, gdzie stała brygada pierwsza. Tam zdołali pociskami zapalić parę domów.

Przez pierwsze dwa dni naszego w lesie pod Czołną postoju padał deszcz. Wysilek też obozu całego skierowany był ku temu, by się od wilgoci zabezpieczyć. Rozpinano celty, otaczano je rowkami, któryś z oficerów batalionu III. sporządził sobie nawet przemyślnie schronisko ziemne. — Las namiotów stożkowych wyrósł w przerzedziach leśnych.

W sąsiedztwie naszym stał jeszcze pułk 31. obrony krajowej, wstrzymany od wymarszu deszczem. Dowiedziawszy się wraz z kap. Galicą i chor. Gwiżdżem, że jest w pułku tym porucznik Jakób Zachemski, nasz krajan-Podhalanin, odwiedziliśmy go w jego ociekłym namiocie, i tam w lesie »pod Czołną« odbyliśmy — członkowie komitetu wykonawczego Podhalan — posiedzenie, gwarząc o dziwnym losie, który nas tu przyniósł, radując serce wspomnianiem naszej wysokiej ojczyzny, i tem, że Podhale tak godnie stanęło, najwięcej z ziem polskich, bo prawie półtora tysiąca, dając chłopców-ochotników do Legionów.

W drugi dzień przyrzekł obecność swą w Komendzie pułku naszego na wieczerzy Ekscelencya Durski. Mimo, że deszcz lał jak z cebra, zjawił się u nas o zmroku z adjutantem swym por. hr. Krasińskim. W altanie, z olchowych kijów sporządzonej, której dach, pomimo pokrycia celtami, przeciekał, odbyła się skromna kolacya z przeszkodami. Ekscelencya przyjmował te niedogody z humorem, pokrywając wszystko swoją wytworną prostotą. Orkiestra grała wśród ulewy, popisywał się też chór Legionistów

Przejście Wisły pod Annopolem.

w mroczni lasu. Przy stole, ociekłym deszczem, wywinęły się anegdoty wesole, opowieści. Późno we wieczór opuścił Ekscelencyja naszą kwaterę leśną.

Życie w obozie, gdy deszcz ustał, roznieciło się na dobre. Warsztaty, jak bazary, porozkładały u wejścia namiotów swoje liche stoły. Kancelaryja pułkowa, kryjąca się przed deszczem z aktami w zachronie celt, rozpoczęła urzędowanie na słońcu pod baldachimem konarów. W kompaniach, niby w poodłączanych kureniach, swoiste życie rozdniało. Przejść wśród namiotów — : ten się wczasuje, ów czyści broń — ówdzie kółko przyjaciół wesole — tamten naprawia garderobę, inny kompot sobie w menażce nad ogniem warzy — jakiś opieka gęś. A oto węch ściągające, spreperowane, nad ogniem rozpięte całe prosię. Z odpowiednią powagą siedzą przed niem wyczekującą właściciele spółki.

Ukazały się dwa pisma obozowe: jedno satyryczno-humorystyczne »Reluton« i drugie, poważne »Czwartak«. Usiłowania, by połączyć obie redakcyje, skutku nie odniosły.

Nadeszła do pułku poczta, pierwsza od wyruszenia. Z nią przyszły też z Piotrkowa wieści hiobowe, że »podobno połowa pułku czwartego zginęła«, że nas już niema i t. p. Wielce nas to ubawiło. Do kroniki pułku przybyła jedna humorystyczna rubryka: wieści z za frontu.

Tymczasem życie w obozie beztrioskliwie szło. Chłopcy, zwiedziawszy się o miodzie w osiedlu po-

blizkiem, o wiśniach poniżej we wsi i innych pokusach smaku, wyprawiali się po nie pojedynką lub grupkami, mimo wart przyleśnych, które miały przykaz niepuszczania żołnierzy przez pole otwarte, aby nie ściągnąć kręceniem się ludzi uwagi obserwatora nieprzyjacielskiego.

Że nie gorzej się działo i w brygadzie pierwszej, zajmującej przed nami pozycje we wsi, mieliśmy sposobność stwierdzić choćby z następującego przydarzenia. Przeprowadzono koło nas kilku jeńców-Moskali, wziętych w takich okolicznościach: Poszli oni do chałup w pasie między pozycjami na kury, w tym samym celu wyprawiło się do tychże chałup kilku relutonów z brygady — jeno z tą różnicą, że ci mieli z sobą karabiny, a Moskale nie. Wzięli ich przeto jak swoich.

Poczta nadniosła gazety. Czytaliśmy też co dnia komunikaty urzędowe, załączone w rozkazach Komendy. Dowiedzieliśmy się z nich, że kilka fortów Dęblina zdobyto, że z lewego brzegu Wisły wygarnują Moskale.

Stało przed nami w onym lesie pod Czołną marzenie: Lublin=miasto. Zapewne — i dochodziły nas słyny o tem — Moskale utwierdzają się na wzgórzach przed Lublinem, lecz ostatecznie tam, wierzyliśmy, po dwóch — trzech tygodniach walk dojdziemy. Kierunek czoła naszego: na Lublin.

R O Z D Z I A Ł Ó S M Y.

Dyspozycja na dzień 29/7. brzmiała:

»Czwarta armia rozpocznie dalszą ofensywę. Silne oddziały I. brygady w ścisłej łączności z 60. brygadą przekroczą zagłębienie Radawczyk-Babin o świcie 29/7. — Jako rezerwa, pułk 4. — Wszystkie oddziały Leg. Pol. stać będą w pogotowiu, aby przejść w danej chwili natychmiast do ataku, względnie, — gdyby nieprzyjaciel natarł — powstrzymać go.«

Zaczem jeszcze z wieczora na 29. nakazano w pułku ostre pogotowie. Wydano dyspozycję komendantom batalionów i komendantom oddziałów karabinów maszynowych.

O 3. godzinie w nocy — — alarm. Słyszemy: atak na obu skrzydłach. Posunięto bataliony. Pułk jednak nie wszedł w działanie.

Przez cały dzień 29. stały oddziały pułku w pogotowiu. Wieczorem zanieciły się na skłonie północno-wschodnim łuny dalekie pożarów. Olbrzymia łuna z wyjawem — zdało się — płomieni wykwitła w stronie Lublina. Mówią: to Lublin się pali... Gniew nas ogarnia bezsilny. Miasto pragnione... Nie zdążymy.

30. sierpnia wczas rano zarządzoneo wymarsz.

Już dnia poprzedniego dane były dyspozycje odnośne, to też pułk zwinął się szybko. Godzina nie uszła, jak wszystko spakowane — porządkiem unormowanym pułk wyruszył.

Mija nas sznur konnicy Beliny. Gdzieś spieszą. Słyszymy, że por. Ostoja ze swym oddziałem przejechał. Czyżby już do Lublina? Nie wskazują na to dyspozycje, wydane batalionowym, iżby marsz odbywał się w bojowym pogotowiu.

Wkraczamy do wsi, gdzie stała brygada pierwsza. Widać odcinki rowów wzdłuż rzeczki i rzadkie doły okopañ tyralierskich. Łączki, moczary, z których dźwiga się połogie zbocze pól.

W połowie wsi bataliony otrzymują rozkaz rozwinięcia się w kolumny rezerwowe, co gdy wykonały z precyzją, nadchodzi zmiana: maszerować dalej, na Radawczyk.

Ruszamy więc pod górę, mijamy wozy trenowe brygady — u czoła wzniesienia napotykaemy znakomicie urządzone pozycje rosyjskie. Dalej za przechyleniem cmentarz, z napoły porozbijanymi nagrobkami. Stała tu widać baterya nieprzyjacielska, i nasza artylerya ostrzeliwała to miejsce. — Słyszymy, że patrole wyłapują po lasach (na prawo) Moskali.

W drodze otrzymuje Komenda pułku odpis rozkazu (do brygady I.):

»Nieprzyjaciel na całym froncie 4. armii w odwrocie. Komenda armii nakazuje bezwzględny pościg aż do linii potoku Ciemięga. Brygada I. starać się

ma dojść jednym ciągiem do linii Dąbrowice-Płonszowice. Czwarty pułk podejździe do Uniszowic. Komenda Legionów do folwarku Motycz.»

Dążymy dalej, mijając rzadkie osady. W Teresinie zarządzone krótki spoczynek obiadowy. Komenda pułku staje przy jakiejś chacie koło sadu. Dostajemy garnek mleka kwaśnego, chleb razowy, masło. Migiem się to minęło. — Kuchnie pułkowe nadciągnęły, wydają kompaniom obiad.

Odwiedza Komendę pułku Ekscel. Durski, w przejeździe do Motycza.

Z południa ruszamy dalej wskazaną drogą na Motycz. Bataliony maszerują w pewnych odstępach za nami.

Dobijamy do toru kolejowego. Komenda pułku wysyła meldunek: »Godzina 3. po poł. 4. pułk przekracza linię kolejową Iwangród-Lublin.« Mijamy tor, na prawo zostaje stacya Konopnica, i wyjeżdżamy na szosę, idącą z zachodu do Lublina.

Jakżeż nam przykro, że będąc tak blisko upragnionego miasta, musimy — podług wskazanego kierunku pościgu — wyminąć je i, dziesięć wiorst jeno oddaleni, przejść dalej na północ.

Widzimy już ze wzniesienia wizyę białych i różowych wież, niby zjawę podkrakowskich Bielan.

— Lublin...

Mijamy, jadąc szosą, drogę do Motycza — aż zatrzymujemy się u wylotu drogi bocznej, obsadzonej drzewami, wiodącej do Uniszowic. Tam naznaczono na dzisiejszą noc kwaterę pułku.

Nadjeżdża właśnie paru jeźdźców od strony Lublina. Porucznik Kleeberg, zastępca szefa sztabu Komendy Legionów.

— To od Lublinianek — mówi, podając różę pułkownikowi. Opowiada z zachwytem o mieście, o powitaniu entuzyastycznym, jakie spotkało pierwszych wjeżdżających do miasta: ułanów Ostoi i ułanów Beliny.

— Kto chce jechać do Lublina? — rzecze pułkownik. — Ja niestety nie mogę. Orkan? Bobrowski?

— Rozkaz.

Nie ociągając się, ruszamy z kopyta. Z nami por. Rawnikar. Pędzimy bez wytchnienia, aż konie pot oblał.

Zwalniamy. Wyłania się miasto w blaskach zórz zachodu. Różowe wieże i mury nad złotem polem zbóż...

— — — — —
Nie będę opisywał szczegółowo przyjęcia, jakiego w Lublinie doznaliśmy.

Na zawsze w pamięci serc zostaną te chwile tym z legionistów, którzy mieli szczęście stanąć w Lublinie w pierwszy dzień po wyjściu Moskali.

Czuło się po martwocie ziem Zawisła, po oziębłej rezerwie Piotrkowa, że się do Polski wjechało.

Ulice rojne, tętniące ruchem oswobodzenia, twarze radosne, okrzyki witające — życzliwość oczu spotykanych — gościnność otwarta serc — entuzyazm wol-

ności. Młodzież, z piwnic wywarta na ulicę — już w szeregach ochotniczych, w szarych mundurach strzeleckich... Wszystko to w obliczu walki, przy blizkim huku dział.

Wchodzimy do składu aptecznego. Subjekt prosi nas do pokoju obok. Zastajemy tam grono osób: kilku księży uciekinierów z okolicy, kilku miejscowych obywateli.

— Prosimy! prosimy!

— My was tu już, panowie, od rana czekamy.

Porywano nas w ramiona. Wiwaty, »zdrowia« tokajem — przemowy gęste.

— Dzięki Bogu i wam, miasto ocalało. Ledwie pocztę zdołali podpalić.

Doktorowi zaofiarowano na odchodnym kilkanaście flaszek koniaku i starego tokaja dla chorych.

Jesteśmy w składzie wędlin. Po poczynionych dla pułku zakupach gospodarz zwraca się do nas, że »żona prosi, byśmy im tę łaskę uczynili i wstąpili na górę na herbatę.« Herbata owa, to wspaniałe przyjęcie. Cała rodzina, panny sklepowe, ksiądz z siostrą z okolicy tu schroniony. A najciekawsze nas dwa dziewczątka, jeżeli pamiętam dobrze: Stefka i Janka. Opatrują nas ze wszystkich stron.

— Ona chce o coś prosić — mówi Janka.

— Żeby mi pan dał tego orzełka, co pan ma na czapce — mówi odważnie Stefka.

— Ależ Stefciu! — woła matka.

— Ja chcę orzełka.

— One, proszę pana, ze strychu przez okienko na zmianę od świtu wyglądały, kiedy Legioniści wejdą.

— Mam już orzelka! mam!

Wieczór spotykamy kolegów z pułku. Pułkownik uwolnił po kilku z batalionu oficerów na wieczór do Lublina.

Całą piersią chłoną entuzjazm miasta, nim przed świtaniem wrócą.

Oddział karabinów maszynowych por. Klisiewicza.

ROZDZIAŁ DZIEWIĄTY.

— Pułk czwarty w ogniu!

Taką wiadomość przywiózł ktoś do Lublina dnia następnego z południa.

Konie odesłane do pułku — czekamy na powóz przyrzeczony. Doktor niecierpliwi się, przeżywa niepokój, jako lekarz pułkowy, podwójnie.

Huk armat z północnej strony miasta. Na ulicach tłok. Ludzie z niepokojem patrzą na wracające treny.

Nareszcie powóz przybył — ruszamy. Niestety, nie mogąc jechać drogą wprost, która nadto ku pozycjom zbliżona — czy też mylnie poinformowani, — musimy uczynić koło, jadąc drogą nieznaną na zachód.

Ciemno już, gdy dojeżdżamy do wsi Konopnicy.

W stronie północnej pożarów kilkanaście.

Huk armat, przez całą drogę grzmiący okrutnie, przycicha. Natomiast wrywa się klekot karabinów.

Skręcamy w stronę Motycza. Pułk nasz ma być w Płonszowicach.

Błądzimy. Ciemność, potęgowana łunami pożarów, oślepiając, kładzie się, jak tajemnica nieodgadniona pod stopami.

I ta straszna, nerwowa młocka karabinów... Wy-

błyski rakiet. Zmieszane okrzyki: »Hurra«!... Nagłe momenty ciszy.

— Coś się tam straszego dzieje... Pułk nasz... Byle prędeż!

Mijamy Motycz-dwór — okna oświetlone jak w szpitalu. Krótszą drogą przez pola... Już blisko...

— Fury jakieś... Kto jedzie?

— Ranni z czwartego pułku.

— Kto? Kto? — zeskakujemy.

— Porucznik Bończa-Uzdowski, podchor. Otto, chor. Krajewski...

Pytania prędkie: — Jak? co?

— Pułk atakował. Bataliony pierwszy i trzeci. Strat sporo.

— A jużem był z kompanią — mówi Bończa — coś 60 do 80 kroków od drutów, kiedy »psia kość — cholera« dostałem kulką dwa razy.

— Gdzie?

— Szczęśliwie, w nogę — mówi ze zwykłym humorem i ucisza jęczącego na furze towarzysza.

Żegnamy się, życząc rychłego powrotu do zdrowia. Doktor naspiesza, nagli.

Poomacku, z przeszkodami, dobijamy wreszcie do Płonszowic, do chałup w kotlinie pod lasem, gdzie mieści się stacya opatrunkowa 4-go pułku. Pracuje tu por. dr. Kołłątaj z paru sanitaryuszami. — Rannych znoszą a znoszą. Co partyę opatrzoną odprawiają na wozach do Motycza, nowa nadpływa. Dr. Bo-

browski zakasał rękawy, zabrał się do roboty. — Zostawiamy go, ruszamy w górę przez las do Komendy pułku.

— — — — —

Wzeszedł świt 1-go sierpnia.

Odkrył, wyjawił się oczom: od wczoraj wstawiony krwawo teren „pod Jastkowem”.

Namiot Komendy pułku mieści się pod dębem u samego czoła wzniesienia, od południa. Wokół ścierni. Korona dębu rozłożysta przenosi grzbiet. Na wschód i zachód rzucone ramiona płaskowyżu. To na wschód prawie równe, o szerokim pogrzbieciu, na którym golizny ścierni, płaty owsa, czub lasku i poza świtałem zbóż dalsze ścienia lasu. — Namiot od strony północnej osłonięty jest snopami zboża.

Tuż poniżej namiotu batalion II-gi kapitana Sikorskiego, okopany, w rezerwie.

Ludzie śpią, prócz wart i telefonistów. Sen ciężki, po przeżyciach dnia wczorajszego i nocy ubiegłej.

Świt jasny wstał. Mimo to czuje się przygniot minionych wydarzeń — jak w domu po nieszczęściu. Idzie z pobladych twarzy, z oczu przymierzchłych, z tajemnicy pól.

Leniwe pogłosy strzałów, jak krople po burzy przeszłej, donoszą się z blizkich pozycji.

Przechodzę grzbietem wzniesienia ku przechyleniu północnemu, skąd roztwiera się widok na teren boju.

Falą długą, przegiętą staczają się połogim spadem

ku północy odsłonięte pola, na których calizna ścierni z potraconymi snopami i przyostały w przegięciu łan zboża. Nierówne stocza przejmują długą, wąską łąkę, nad którą lasek brzozowy. A z prawa i z lewa łąki wydźwigują się opadłe pola, wychodząc płatami zbóż, koniczyn, w podobnie naprzeciw ległe, jeno na oko wyższe, wyniesienie.

Na obrzeżu onego wyniesienia, od strony lewej, a prawie w promieniu północy, większe skupisko drzew, wychodzących czołami na światło nieba: Jastków. A zasię z prawej wkraczająca na horyzont linia szosy Lublin-Jastków, znaczone pochodem drzew.

Na wyniesieniu tem dominującym, od Jastkowa wzdłuż szosy, przechodzące przez nią w ukos, ledwie dla oka znaczne: pozycye rosyjskie.

Poniż tych pozycyi, naprzeciw Jastkowa, na lewo od lasku brzozowego okopał się nasz batalion III.

Na prawo od tegoż lasku, na pochyłości wśród zbóż, u straży samotnej gruszy, przypadł ku ziemi batalion I.

Wyznaczają się rdzawo rwane linie zakopów, w pośpiechu poczynione.

Idę po ściernisku w stronę wschodu, rozważając sceneryę przypuszczalną dnia wczorajszego. Kule bzykają, jak muchy w dzień upalny.

Przejeżdża mimo na koniu pułkownik, jako zazwyczaj w osępie chmurnym zamyślenia, którego treści nie przeznac.

— — — — —

Akcya dnia poprzedniego tak się w świetle relacy i meldunków pułkowych przedstawia:

Pułk 4^{ty}, jak było naznaczone, stał kwaterą jako rezerwa w nocy z 30. na 31. sierpnia w Uniszowicach.

Dyspozycya ogólna na dzień 31/8. opiewała: »IX. korpus rozpocznie o godzinie 7. przedpoł. dalsze posuwanie się, i o ile na linii Garbów-Kurów znajdują się tylko tylne straże nieprzyjacielskie, zaatakuje je i odrzuci. Jest przeto rzeczą najwyższej wagi wywieźć się, czy na stanowisku tam znajdują się, główne siły nieprzyjacielskie, czy tylko tylne oddziały. Wywiady te zarządzi brygada I-sza i pułk 4^{ty} Leg. Pol. Przestrzeń ataku Legionów Polskich na wschód: Barak-wylot zachodni Snopkowa, na zachód: wylot zachodni Jastkowa. Na lewo Legionów Polskich brygada 60., na prawo 41. dywizya.

Kwatera Komendy Legionów: Płonszowice, brygady I.: Barak, pułku 4^{go}: Lasek na południe od Jastkowa. Zakład sanitarny: w Motyczu na folwarku.

Dnia 31^{go} o godzinie 6^{ej} rano Komenda pułku 4^{go} otrzymała rozkaz: »Na południe od potoku Ciemięga, na wzgórzach, znajdują się nieprzyjacielskie punkta obrony, odrutowane i prawdopodobnie przez tylne straże obsadzone. Atak na te pozycye rozpocznie się o godz. 7^{ej} przedpoł. Pułk 4^{ty} wraz z brygadą 1^{szą} w ścisłej ze sobą łączności wezmą udział w tym ataku.«

Już o świcie tegoż dnia podprowadził pułkownik Roja oddziały swoje na wzniesienie między Aleksandrowską Stawką, a Barakiem. Tu założywszy na wyniosłości pod dębem kwaterę Komendy pułku, skąd łatwo można było objąć okiem teren boju, zarządził dalszą akcyę. Batalion I-szy skierował na prawe skrzydło, batalion III. na lewe, zaś batalion II-gi zatrzymał jako rezerwę pułkową.

Komendant batalionu III-go, kap. Szerauc, rozwinął odrazu swoje kompanie cztery (które wiedli por. Nowakowski, Rutkowski, Baczyński i podpor. Kamiński) i począł posuwać je po falistym, opadającym na północ terenie, z dyrekcyą na Jastków. Miał przed sobą szeroki obszar do przebycia, grunt odsłonięty i ku wyniesionym pozycyom rosyjskim schylony. Zmałałe płaty zbóż na caliznach ścierni jakoteż nielicznie natrafiane snopy nieznaczną tylko mogły dać osłonę przed gęstym ogniem nieprzyjacielskim, który siał ze wzgórz jastkowskich. Mimo to w przebiegu krótkim zesunęły się kompanie nasze daleko po grzbietach gruntu i zetknęły się od lewa z oddziałami pierwszego pułku brygady, który również na Jastków miał rzucone czoło.

Zaś kap. Galica, przesunąwszy batalion swój na wschodnią połąć wzniesienia, na północny kraj lasu, który miał być podstawą operacyjną skrzydła prawego, pozostawił tam dwie kompanie, pierwszą i drugą (por. Bończy i Grzybowskiego) w rezerwie, a dwie (z por. Udałowiczem i podpor. Grefnerem) pchnął naprzód.—

Tu naprzeciw wzdłuż szosy lubelskiej idące rosyjskie pozycje znacznie były przybliżone, a że szły w ukos z nachyleniem południowo-wschodniem, mogła zachodzić obawa flankowego ognia. Mający zająć odcinek, łączący nasze prawe skrzydło z 41-szą dywizją, pułk 3-ci brygady I., jeszcze nie był nadszedł.

Dzielił pozycje nieprzyjacielskie od stanowisk pierwszego batalionu teren o kształcie rozwartego siodła. Grunt staczał się z wyniesienia lasu, poczem po załamaniu łagodnym wynosił się rozległą pochylnią ku drzewami wyznaczanej szosie. Wyścięłała go jaśnia zbóż i ściernisk. Na środku w załamaniu stała samotna grusza. — Przeznaczone do wstępnej akcji, trzecia i czwarta, kompanie zbiegły z pagórka z pod lasu i, ostrzeliwane gęsto, przypadły w zagłębieniu. Weszły też niebawem w akcję bojową dwie kompanie rezerwowe. Wszczął się gwałtowny ogień.

A oto meldunki, które w tym dniu pułkownik do Komendy Leg. w Płonszowicach wysłał:

»Dnia 31/7. godzina 8 przed południem. Nieprzyjaciel wzdłuż szosy Garbów-Lublin silnie obwarowany. Na pozycje te prowadzę atak już od g. 7. Prawem skrzydłem zbliżony jestem do okopów nieprzyjacielskich na 500 i 300 x, natomiast lewe skrzydło, pomieszane z 1. pułkiem brygady I. znajduje się na 800—1000 x od linii nieprzyjacielskiej. Dalsze posuwanie się ze względu na silny ogień, także artyleryjski, i liczne straty, jest utrudnione. — Na mojem prawem skrzydle jest ciągle luka, którą silnemi pa-

trolami uzupełniam, utrzymując w ten sposób łączność z 41. dywizją. — Roja.»

»Dnia 31/7. godz. 9⁴⁵ przed południem. Moje prawe skrzydło jest silnie ostrzeliwane od strony Józefowa. Daje się tutaj zauważyć wzmocnienie linii bojowej. Przesuwam tam część rezerw pułkowych. — Roja.»

Kompania por. Zulaufa z II. baonu zostaje przesunięta ku skrzydłu prawemu. Dwie kompanie rezerwowe baonu I., przechodząc w linię, podsunęły się tuż natenczas ku gruszy.

»Dnia 31/7. godz. 11 przed południem. 3. pułk brygady I. wchodzi w odcinek pomiędzy mną a 41. dywizją, jednakowoż nieco w tył za mojem prawem skrzydłem. Moje prawe skrzydło znajduje się obecnie na 200 kroków przed okopami nieprzyjacielskimi. — Roja.»

»Dnia 31/7. godzinie 5 po południu. Posunąłem także mój środek ku okopom nieprzyjacielskim na odległość 500 x. W nocy będę usiłował przełamać linię nieprzyjacielską. Dotychczas 4 zabitych i 18 rannych, w tem 1 oficer ciężko ranny. — Roja.»

Dyspozycya ataku (Angriffsdisposition) wydana przez brygadiera Piłsudskiego na wieczór tegoż dnia:

»Dąbrowice, dnia 31/7, godzina 5³⁰ po południu.

1) O godz. 7. wieczór rozpocznie się ogólny atak na froncie I. brygady Leg. Pol.

2) Atakują:

W okopach.

3. pułk p. z silną rezerwą na prawem skrzydle. Kierunek ataku na prawo: spalona szopa na wschód od Józefowa † 309.

4. pułk p. wszystkimi siłami zaatakuj nieprzyjacielskie stanowisko (Stützpunkt) pod Józefowem i okopy na północny-zachód stamtąd, wzdłuż szosy. Lewe skrzydło pułku ma mieć kierunek na Jastków-dwór.

1. pułk p. na lewym skrzydle zaatakuj Jastków.

3) 2. pułk p. stać będzie w pogotowiu jako rezerwa odcinka na północnym skraju lasu, na północny wschód od Płonszowic.

4) Przygotowanie artylerji rozpocznie się o godz. 6:40 po południu i trwać będzie do godziny 7:10 po południu.

O godz. 7. wysłane będą z całego frontu patrole dla przecinania przeszkód drutowych. O godzinie 7. ruszy linia tyralierska (Schwarmlinie) przeciw stanowiskom nieprzyjacielskim pod Józefowem i Jastkowem.

Polskie baterje 4. i 5. będą trzymały część okopów, które na wschód Józefowa przebiegają szosę, pod flankowym ogniem.

J. Piłsudski.«

W oznaczonym czasie artylerja zaczęła swoją introdukcję grzmotową. Mimo piekielnego huku — bo i ze strony nieprzyjaciela wzmógł się ogień działowy — przygotowanie artyleryjskie do ataku, podług zdania doświadczonych oficerów, nie było takie grun-

towne, jakby — wobec widnej jeszcze godziny (7-ma, lipiec) — mogło i powinno być.

O godzinie 7-mej, poprzedzane patrolami, ruszyły dwa bataliony pułku czwartego, I. i III., do ataku.

Teren, jak się już wspomniało, był od dominujących, silnie na wyniesieniu odrutowanych nieprzyjacielskich stanowisk ku naszym następującym oddziałom schylony i do ataku od czoła wielce niedogodny. Zwłaszcza batalion I-szy miał niefortunny płach terenu, bo oczom wroga otwarty i na ogień skrzydłowy od wschodniego przebiegu szosy narażony. Naprzeciw, w dali wśród drzew Józefowa umieszczona nieprzyjacielska silna bateria, miała teren obstrzału widoczny — mogła zasypać szrapnelami podbiegające szeregi.

Mimo to — i chociaż więcej niż połowa żołnierzy pułku było pierwszy raz w obliczu podobnej przeobraźni — wiara szła odważnie naprzód. Podbiegała plutonami na rozkaz swoich dowódców i przypadła na moment niedługi ku ziemi — by się zerwać znów, gdy ogień zdawał się przygasać.

Z pozycyi rosyjskich lały salwy gęste — grały z wydechami krótkimi karabiny maszynowe — kosily kosy śmierci.

Już niektóre kompanie nasze wydarły się naprzód — już niektóre plutony podbiegły w momencie krótkim pod same druty rosyjskie. Ogień straszny, rażący — śmierć i ranienie dowódców — wstrzymały pęd...

Padł Roliński, chorąży, pluton czwarty pierwszej

kompanii prowadzący. Padł młodzieńki Bereski u samych wrót piekieł: u zajazi drutów — ręką jeszcze skręplą, wyciągniętą, z rewolwerem w zaciśniętej dłoni wskazując drogę swemu plutonowi...

Upadł, raniony podwójnie, dzielny oficer Bończa, kompanię pierwszą batalionu I-go wiodący. Zastąpił go chorąży de Lavaux.

W tejże drodze ataku na prawem skrzydle ranieni: chor. Krajewski, Gruber, Wyczałkowski, podchor. Otto, Majkuciński i Polakiewicz. Raniony też por. Pieracki, z siódmą kompanią batalionu II-go dla wzmocnienia ataku na skrzydło prawe przysłany.

To samo w trzecim batalionie. Ranieni oficerowie: por. Rutkowski, podpor. Jamróg, chor. Gutek i podchor. Krzysik.

W tymże stosunku ubyło w kompanii szarż i szeregowców. Oczywiście byłoby zatrąta — wobec ulewy ognia — iść naprzód. Nastąpiło siłą rzeczy wstrzymanie ataku — i tyle jeno wachnienia wstecznego wysforowanych zanadto oddziałów, aby wyrównać linię.

Wieczór nadał pułkownik Roja depeszę telefoniczną do Komendy Legionów tej treści:

»Sądząc po silnym ogniu i ilości karabinów maszynowych, skoncentrował nieprzyjaciół naprzeciw frontu 4-go pułku znaczne siły, i dlatego mógłby się udać łatwiej atak 41-szej dywizji lub 60-tej brygady. — 4 pułk po ustaleniu linii okopie się i będzie usiłował

jeszcze raz w nocy dostać się do nieprzyjacielskich okopów.*

Tak więc kompanie nasze, przerzedzone, ustaliwszy linię czoła, przywarowały ku ziemi — wgryzły, wko-
pały się w grunt, zdobyty krwawo — wysyłając czujne
macki patroli w tajń mroku, rozwidniając zdradliwie
rakietami, ku niedalekim pozycjom wroga.

Około godziny 10-ej w nocy przedsięwziął nie-
przyjaciel ruch kontrataku, na nasze prawe skrzydło
i na lewe 3. pułku I. brygady, próbował też wdrzeć
się klinem między I-szy a III-ci nasz batalion, co
udaremniły pchnięte tam kompanie rezerwowe VII.
i VI. batalionu drugiego pod komendą por. Wito-
żeńca, zaś nierozwinięty zaczyn kontrataku zczeźł
u progu rozmachu pod ogniem naszych pozycji.
Dużą usługę oddał tu na prawem skrzydle komendant
oddziału karabinów maszynowych, chor. Ajdukiewicz,
który pozostawszy po ustaleniu linii na poprzednim,
wysuniętem daleko stanowisku, w dużej mierze przy-
czynił się do podjęcia zamierzonego kontrataku. Do-
piero o godz. 3^{1/2} nad ranem cofnął się do najbliż-
szych okopów pod gruszą.

Dyspozycja Komendy Legionów na dzień na-
stępny (1/8).

1) Dywizya utrzyma w nocy osiągnięte stano-
wiska.

2) Armia przeprowadzi jutro atak dalej. X. korpus
nacierają najpierw.

3) Gdyby nieprzyjaciel do świtu nie opuścił swych

stanowisk, to zaatakują go Legiony Polskie oraz 41. dywizya.

Dalsze odnośne do ewentualnego pościgu.

Depesza telef. Komendy 4-go pułku do Komendy Leg., nadana 1/8. o godz. 3:15 rano:

»4 pułk zajmuje pozycye, zajęte wczoraj w nocy, na przestrzeni: od zachodniego wylotu Paniensznej do zachodniego wylotu Jastkowa. Rezerwa pułkowa: trzy kompanie. Linia boju w środku naprzeciw »Gut« jest oddalona od szosy na Lublin około 100 kroków. Na wschód od 4. pułku znajduje się w łączności 3 pułk I. brygady, na zachód 1. pułk I. brygady. Patrole, wysłane nocą ku okopom nieprzyjacielskim, zostały odrzucone. — Pułk poniósł przy wczorajszym ataku znaczne straty.«

— — — — —

I oto świt, weszły nad zroszonym krwią polem »pod Jastkowem«, zastał szeregi nasze daleko na terenie niewdzięcznym przypadłe i po przesilku nocy zbiegłej czujnie wypoczywające. Linie batalionów — na lewo i na prawo lasu brzoźowego — znaczyły się rdzawymi wyrzutami ziemi, jak pozaczynane zakopy drenowe.

Przechodzę grzbietem wzniesienia na wschód ku lasowi, stamtąd pod kątem prostym przez stocze pól, ku samotnej na przestrzeni gruszy, ku okopom batalionu 1-go.

Zaraz na wstępie spotykam komendanta batalionu,

Galicę, i adjutanta Relidzyńskiego. Twarze ich przyszarzałe tchną jakąś surową powagą, która pozostała w nich po momentach przeżytych ostatnio.

— Piekło tu było, bracie... — mówi Relidzyński. — Człowiek nie wierzy, że to mógł przeżyć, i że słońce wstało... A ta ręka, wiesz, — ta ręka wciąż widna — oszaleć!

— Jaka, czyja ręka?

— Bereskiego. Znałeś go, — wiesz, ten — jak pannenka. Jak padł w ataku pod drutami, z ręką wyciągniętą, wskazującą — tak został. Ręka sterczy ku niebu, jakby pomocy przyzywał. Widać przez szkła z pozycyi bliższej. Staliśmy patrole, — podpełzały, żeby go wyjąć stamtąd — ale, odkrywane, wobec ognia silnego nie mogły dojść. Teraz w dzień niepodobna. Z nastaniem zmroku będziemy próbować. Mam sposób jeden.. może się uda. Ach, bracie!

— Siedmiu mi oficerów brak — mówi Galica. — Kompanie stopniały... Ale jak wiara szła! żebyś widział!... I kieby nie ogień z flanki... bylibyśmy już tam! — wskazał ku pozycjom rosyjskim.

Wracając tą samą drogą, naszedłem w skraju lasu rezerwę skrzydła naszego: batalion drugiego pułku I. brygady w okopach. Ludzie wstawali właśnie ze swoich gliniastych grobów. — Tam śpi major Berbecki... — wskazano mi u skrzydła rowu dół, zarzucony słomą.

W kwaterze Komendy pułku — pod dębem. Przed namiotem stół ustawiony: śniadanie. Naprzykrza się nieustannie nierówny klekot strzałów. Kule przenoszą grzbiet i bzykaniem lub świstem przecinają ze rzadka powietrze, niektóre, osłabłe lotem, padają w snopy leżące lub zarywają się w szczelinę ścierni.

Poniżej namiotu w zagłębieniu — kuchnia połowa sztabu. Jedna z kul przelatujących zraniła ponoś kuchcika — drugiemu znów kula wytrąciła talerz z ręki. Tedy jeden z kucharzy melduje się do raportu: że chciałby iść »na linię, bo w kuchni niebezpieczno«.

Przy stole siedzi z nami porucznik Pieracki. Rozmawia, nawet z humorem. Nagle pułkownik zwraca się doń:

— Skąd pan tu? Przecież pan ranny!

Teraz dopiero widzimy jego bladość i cały wysiłek woli. Pierś ma przestrzeloną. Pierwszy opatrunek założony. Czeka, mówi, na rachunkowego oficera pułku, by z nim załatwić kasę kompanijną, nim do szpitala pojedzie.

Odwiedza pułkownika sąsiadujący z nami kapitan artylerji, Polak, komendant baterji, przeznaczonej dla popierania akcji naszych walczących oddziałów. Zaproszony na śniadanie, opowiada o ważniejszych swych na wojnie przeżyciach, przechodzi do wrażeń z wczorajszego dnia i mówi, że »tylko pod Goricami był widzem podobnie gwałtownego ognia«.

Gdy siedzimy jeszcze przy stole, przychodzi rozkaz:

»O godz. 11-tej przed południem rozpocznie się atak. Podać się i przygotować. Artyleria rozpocznie ogień o 10-tej przed południem.

Komenda Legionów. (Z rozkazu 19-go korpusu.)«

Patrzmy na zegarki: godzina 9³/₄.

— To na mnie już czas — podnosi się kapitan. Żegnając się, dodaje: — Będę czynił, co się da.

Pułkownik też niezwłocznie — po zakomunikowaniu rozkazu komendantom — udaje się na pozycję.

— — — — —

W kwaterze »pod dębem«.

Armaty poczynają grzmieć. Z pobliskiej baterii wypadają raz po raz wybuchy, — dzwonią hukami, jak młoty spżżowe. Śmiercionośne chichoty przelatują po łukach powietrznych ku przeciwnym jastkowskim wzniesieniom. — Z przestankami krótkimi trwa to chwile spore.

Depesza telef. z pozycji (500 m. na półn.-wschód Jastkowa) do Komendy Leg. w Płonszowicach:

»Dnia 1/8. Godzina 10'50 przed poł. — 4 pułk dotarł tuż pod okopy nieprzyjacielskie na wschód od Jastkowa. — Roja.«

Chwile natężonego oczekiwania uchodzą. Grzmot armat po przestanku ożywa się ze wzmożoną siłą. Czuje się jednak, że przygotowanie artyl. ataku za słabe. Myśl liczy minuty w trwodze.

Gdzina jedenasta... Mija. Armaty ucichają. Atak nie doszedł do skutku.

— — — — —

Okopywanie się w czasie bitwy pod Jastkowem.

Popołudniu tegoż dnia, pod pozycją batalionu III-go.

Siedzimy, pólleżąc, we zbożu pod zachyłą wzgórza przy kraju lasku brzoźowego. Pułkownik kończy o-późniony obiad. — Nadchodzi komendant batalionu, kap. Szerauc, później komendant oddziału karabinów maszynowych, por. Klisiewicz. Mówią o sprawach dnia. A dzień jasny, słońce łagodnie przyświeca — wierzyć się nie chce, że oto bitwa się toczy.

Kule gęsto przelatują. Ucho łowi je, jak różne tony orkiestry, w szaleństwie skomponowanej. Dziwnie bogata skala ich wygłosu, jako i skala uczuć — jeśli tak rzecz można. Są różnego gatunku, wzięwszy przy-rodniczo, i przytem mocno zindywidualizowane. Jedne brzęczą w przelocie, jak muchy, o niepewnym, niejasnym zamiarze, drugie bzykają, jak bąki nadąsane, inne jak osy złe, kąśliwe. Są znowu kule-węże, które grzechocą w powietrzu, albo świszczą, mijając ofiarę (te znane w tonie powszechniej) lub które z sykiem zdradliwym mkną nad ziemią. Są kule-ptaszki, które górą z wysokim śpiewem się niosą, jakby błogosławiące. Są przypadkowe, jak kamyki z procy Dawida puszczone. Niektóre grają przedziwnie jakiś sen o ukoju śmierci...

W tę — można rzecz — czułą symfonię kul miesza się i mąci ją, rozbija obojętny i suchy trzask ekrazytówek. Gęsto trzaskają. Od czasu do czasu zaszaleści któraś z kul we zbożu, ciapnie o snopek. Zabawa.

Znagła wypływa koło nas ze zboża adjutant kap. Szerauca, chor. Brzozowski. Ma on wynalazek własny, zdobycz tych dni. Wobec tego, że Moskale salwami witają każdą ukazującą się głowę, nauczył się po zbożu pod wierzchnią fal pływać. Posyłany z rozkazami do kompanii na skrzydła, daje nurka w zboże i przy pomocy wystudyowanych rzutów cudownie, lekko ślizga się w susach szczupaczych — jeno we wstecznym kierunku — po ziemi, i wypływa szczęśliwie na miejscu przeznaczenia. Poleca się przytem Bogu w opiekę, aniołom, a dla pewności i wschodnim bóstwom, których kult wyniósł z Syrii — i ma humor w tem wszystkim: nie utonie.

Melduje się do kap. Szerauca szeregowiec z patroli, z raportem. Pułkownik zaciekawiał się, wypytuje go. Ten składa informacye ważne, zwięzłe. Widać orientacyę bystrą, żywą inteligencyę i coś jeszcze ponadto, co bije światłem z oczu niebieskich, a co możnaby nazwać duchem ochoczym służby.

— Dawno pan w Legionach?

— Od początku, panie pułkowniku. Całą kampanię karpacką przeszedłem.

— Czem pan w cywilu?

— Suplent gimnazyalny.

— Szeregowiec?

— Tak jest, panie pułkowniku.

— Mianuję pana sierżantem. Będzie w jutrzejszym rozkazie. Nazwisko pańskie?

— Dziękuję panu pułkownikowi za uznanie, lecz
pragnę do końca zostać szeregowcem.

— — — — —

Na temże miejscu, nad wieczorem.

Jakaś postać żołnierska, skacząc po zbożu na je-
dnej nodze, zbliża się ku nam. Poznajemy: ppor.
Grefner, z pierwszego batalionu. Przestrzeloną ma
stopę na ukos. Pierwszy opatrunek założony. Roz-
pruty but pieczołowicie dzierży w ręku. Odpoczął
chwilę przy nas i pokuszył się dalej.

— Ktoś jęczy w zbożu — mówi por. Klisiewicz.

— Zdaje się tylko.

— Napewno słyszałem jęk.

Podniósł się, przyzwał żołnierza przechodzącego
pod laskiem — poszli. Widzimy: opodał pochyłili się,
coś podnoszą. A za chwilę przenoszą koło nas ran-
nego. Od rana tam leżał, słabym jękiem dając znać
o sobie. Chłód nadwieczorny orzeźwił go, począł
jęczeć głośniejsze.

Na łączkę, pod las, znoszą sanitaryusze rannych.
Cały ich pokos. Przykro pojrzeć. Jakiś bezsens po-
tworny staje przed oczyma. Wojna — dobrze. Trud
wojny — jeszcze. Ale ranni? Zabici?...

— — — — —

Depesza telef. z zakładu sanitarnego w Motyczu
do Komendy Leg.: »dnia 1/8. godz. 6. wieczór.

Dotychczas przybyło 232 rannych Legionistów, z tych czterech umarło. — Rogalski.«

— — — — —

W dzień pierwszy bitwy pod Jastkowem zginęli dwaj sanitaryusze z pułku 4-go: Rachwał i Warchołowski. Padli bohaterską śmiercią, czyniąc więcej nad swój obowiązek.

— — — — —

Dzień 2-sierpnia przeszedł na zwykłej obustronnej strzelaninie. Już się tak ucho wzwyczało do tego kłopotu, że stał się normalną rzeczą, jak hurkot we młynie.

Pod wieczór zarządził pułkownik zluzowanie batalionu I-go przez batalion II-gi.

Zmierzch zapadał. — Jeszcze nie zdążył kap. Sikorski oddziałów swych przeprowadzić na stronę wschodnią wzniesienia — gdy z pozycyi, z lewego skrzydła naszego doniosły się zmieszane okrzyki: »Hurra!« — wzmogła się palba karabinów — przeszła w bezwładną młockę — zaczęły grać karabiny maszynowe...

Telefon z Komendy pułku dowołać się nie może odpowiedzi: co się tam dzieje? Atak?

Wypadł pułkownik, jak stał, porwał napotkane pod laskiem plutony rezerwy i skoczył ku pozycjom Szerauca. — Aliści dość szybko wyjaśniła się rzecz. Oto linią okopów od strony lewej, może aż od Wisły,

telefonem żywym podawana, doszła do naszych stanowisk wieść (przedwczesna, jak się okazało) o upadku twierdzy Dębina. Wiara krzyknęła: »hurra!« Moskale sądząc, że to okrzyki ataku, poczęli strzelać jak szaleni. Nasi odpowiadali — i stąd się zakotłowało.

Wieczorem późnym rozniosły się po niebie od północnego wschodu fony pożarów. A w nocy nad świtaniem Moskale się cofnęli.

ROZDZIAŁ DZIESIĄTY.

Wczesnym rankiem dnia 3. sierpnia ruszył pułk w oznaczonym kierunku pościgu. — Podług zarządzenia na odchodnym: pionierzy z oddziałem kompanii technicznej Komendy Leg. mają przeszukać zboża, czy rannych lub trupów niema, i zająć się grobami.

Przechodzimy opuszczone świeżo pozycje rosyjskie. Stąd widać, jak na dłoni, półmisowe schylenie terenu, który pułk nasz zajmował — stąd się dopiero obejmuje »for« tych pozycji.

Nad brzegiem rowu przy okopach — trup moskiewskiego żołdata. Jak widać: szrapnelem zabity. Twarz żółta, o wydatnych kościach policzkowych, o ryżej szczeci brody, zębach drobno siekanych, zaciętych. Ma wyraz zabitego polnego chomika.

Schodzimy na szosę jastkowską. Zarządzony chwilowy spoczynek dla zejścia się ciągnących polami oddziałów i śniadania. Pułkownik zawezwany, pojechał do dworu w Jastkowie, gdzie stanęła Komenda korpusu.

Mijają nas oddziały piechotne I. brygady. Przejeżdża część sztabu Komendy Legionów. Naciągają treny.

Pułkownik wraca, zapowiadając odwiedziny Jego

Ekscel. Komendanta korpusu, który osobiście pragnie podziękować pułkowi czwartemu za jastkowską sprawę.

Jakoż niebawem zjawia się zapowiedziany Komendant. Oficerowie i szarże ustawili się kołem obok szosy. Komendant wkracza w koło i przechodzi kołeją od skrzydła. Przedstawiamy się służbowo. Jego Eksceleńcyja podaje każdemu dłoń, poczem wyraża »wszystkim oficerom, szarżom i żołnierzom 4. pułku najgorętsze podziękowanie i najwyższe uznanie w imieniu Najwyższej Służby za nieustraszone męstwo i poświęcenie w bitwie pod Jastkowem w dniach 31. lipca, 1. i 2. sierpnia, a zwłaszcza za przeprowadzenie szturmów 31. lipca i 1. sierpnia, podczas których nie tylko nasz front został posunięty ku okopom nieprzyjacielskim, ale które nadto spowodowały przesunięcie rezerw nieprzyjacielskich przed front 4. pułku, osłabiając przez to nieprzyjacielskie prawe skrzydło, co w następstwie przełamania tegoż skrzydła spowodowało.« — Pochwała ta na rozkaz J. Ekscel. Komendanta korpusu ma być wszystkim legionistom podana do wiadomości. (Z rozkazu pułkowego 3/8. Nr. 82).

Po wypoczynku ruszamy. Kierunek marszu: Kra-sienin.

We wsi Jastkowie, przez którą droga prowadzi, dymią się jeszcze zgliszcza domostw.

Na jednym obejściu, na którym sterty popiołu tlejące zostały z zabudowań, chłop podletni zwłóczy na kupę sprzęty ocalałe: przodek wozu, żelaza po-gięte młockarni, beczkę zczerniałą, łózko...

Mówić nie może z ciężkości, jaka mu pierś ugniata. Dał żołdatowi 10. rubli, coby go nie palił. »Ciebie nie spalę — powiada żołdat — ale jewreja, sąsiada twego, spalić muszę.« A dom żyda przytykał strzechą do jego chałupy...

Z poza opłotków, z opalonych sadów ze rzadka ukaże się stępiała twarz kobiety starej lub rozszerzone załęką oczu dziecka. Młodzieży nie uświadczy: wróg zabrał.

Minąwszy Jastków, dążymy drogą na północ o nachyleniu wschodniem.

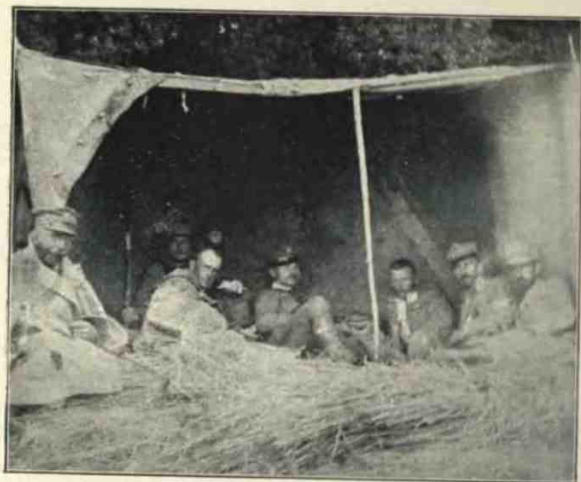
Na płaszczyźnie obszernej — widać — suną szlakami mniej więcej równoległymi łyskiwe węże kolumn, falują oprószone, tysiączne, nieprzeliczone szeregi — wszystko na północ. Wszystkimi szlakami płaszczyny lubelskiej naspiesza pościg dyszący. Za tułowiami ruchliwymi kolumn nadążają — aż po widnokrąg szarzące — ogony trenów.

Dziwnie mocne wrażenie czyni ten pochód nieprzerwany, w którym tysiące są jak jedna fala.

Przerwała się wstrzymująca tama — i rzeki, oswobodzone, ruszyły... Dokąd? Gdzie dojdą? Co je podola zatrzymać? Przed myślą — na widnokregu pościgu — wije się, jak marzenie, błękitna, wstęga Bugu.

Uwagę naszą zaczepiają oryginalne dźwięki orkiestry z szeregów austriackich, przechodzących mimo. Za zbliżeniem się sprawdzamy, że całą tę orkiestrę tworzą: bęben i harmonijka.

Pod Krasieninem wchodzimy w aleję szeroką, gdzie

Sztab pułku w namiocie podczas deszczu.

też spływają z pól piaszczystych szeregi okurzone. Teraz płyną niejako łączną rzeką, nim się za wsią rozszczepią.

Minąwszy wąż wsi, w nim oddział kawaleryi, który wraca z pościgu (znak, że Moskale gdzieś się zatrzymali), przechodzimy zakrętem popod dwór kra-sieniński, gdzie w sadzie widzimy spoczywający sztab Komendy Leg. — i dalej podążamy.

Koło drogi w polu za stajaniem ścierni — kilka domostw. Odpoczynek chwilowy. Chłopcy rzucili się za poszukiwaniem wody.

Wychodzi ku nam z osiedla kobieta i zgłasza skarb: garnczek mleka, który przed Moskalami zdołała utaić. Resztę — powiada — co było, zabrali.

— Cud, że dom ostał, że was nie spalili.

— Boska opieka. Chciały palić, ale nie miały już czasu. Patrole wasze były we wsi. Kazały się nam zbierać, straszyły, że Niemcy idą, że nas będą męczyć... Ja im na to: »Już nie trza bardziej jak wy nas, cholery, męczycie. Nigdzie się z domu swojego nie ruszę.« Groziły, że gwałtem nas zabiorą — ja nic. Com się miała bać. Widziałam, że same są w strachu. Porwały co im się dało — i w nogi.

— Dawno to było?

— Dziś rano. Jeszcze się przechwalały, że wnet wrócą, że was jeno wciągają w pułapkę.

— A wy jak myślicie: wrócą?

— Myślę, że nie. Że Bóg tę pychę ich złamie.

Pożegnawszy rezolutną kobietę, ruszamy.

Pochód rozwija się dalej. Idą kolumny wzdłuż drogi, rozchodzą się na rozwidleniach dróg, wsiąkają w napotykaną zacięń lasu.

Szeregi nasze brną po piaszczystym gruncie. Pył warstwami pokrywa mundury siwe.

Dzień upalny. Marsz srodze nużący. Lecz świadomość pościgu zdwaja siły — myśl wyrywa się do niewiadomego końca drogi.

W szeregach bataljonu 11-go, po boku swego plutonu maszeruje z tornistrem na plecach znajomy mi jeszcze z »cywilu« podchorąży B., przyrodnik, docent uniwersytetu. Nikły fizycznie, słabej konstrukcyi, zdaje się: padnie pod ciężarem tornistra. A on uśmiecha się, gdy go mijam, i gdy pot spływa mu z czoła, a nogi z trudem przesypują piach — oczy niebieskie z poza światel okularów wyrażają jakąś radość, rzecz można: szczęśliwość trudu. — Przebył całą kampanię karpacką jako żołnierz, ukończył szkołę podchorążych, i kiedy jego koledzy awansowali już dawno, on został w cieniu swej skromności, z tornistrem maszeruje. Nie narzeka na trud, nie skarży się, w radości pełni swą służbę. — Ile razy go mijam, zawdy ten uśmiech jego we mgle kurzu widzę. W trudzie jawni się idea legionowa: radosny sekret wytrwania.

Ława pościgu na chwilę wstrzymana.

Nocleg na polach pod Majdanem Krasienińskim. Dociągły kuchnie — ludzie mogą się pożywić. Jak zwyczajnie, z wieczora i do późna w noc rozchodzą

się po skłonie nieba, szeroko, na łuku północno-wschodnim, łuny pożarów.

Na drugi dzień przychodzi wieść o dalszem cofaniu się nieprzyjaciela. Zarządzony też dalszy pościg.

Idziemy na Stoczek. Po drodze napotykamy między stawami spuszczone dopalający się most na grobli, który pionierzy nasi odbudowują. Obchodzimy i podążamy dalej drogami piaszczystemi wśród spotykanych niedopałek zgliszcz.

Przechodzimy przez rozłożoną wzdłuż drogi Wólkę Krasienińską i docieramy do Dąbrówki. Tu także zerwany most na rzeczce koło młynów, staw młynny jak i przykopy spuszczone. Około kładki ścisk. Przeprowadzają się honwedzi. Z trudem przeciska się nasz bataljon II. Oddział karabinów maszynowych przeprowadza się w bród przez wodę, która tu jak staw rozlana. — I dalej w górę przez wieś, gdzie stoją komendy węgierskie, później przez pustać odludną — drogą piaszczystą — w las.

Bataliony I-szy i III-ci zostały. Batalion II-gi ma podejść na pozycję, pod Kozłówkę. Tam nieprzyjaciel próbuje oporu.

Długą ulicą wśród ścian lasu posuwa się nasz batalion naprzód. Dochodzi do skrzyżowania dróg leśnych, gdzie się ma okopać jako rezerwa pierwsza oddziałów węgierskich. Jedna kompania, por. Żulaufa, ma zlizować honwedów na prawem skrzydle pozycji.

Pułkownik udaje się ku tej pozycji i bierze mnie ze sobą. Idziemy drogą leśną o wylocie na wschód.

Na prawo las wysoki — na lewo sośniane zalesie. Gdy to się ucina, biegnie pod kątem prostym do drogi rów pozycyi naszych.

Przed oczyma otwiera się na wschód przestrzeń widna, o niskich i rzadkich krzakach.

W oddali wieś, czubami drzew wzniesionych rysująca się: Kozłówka.

Przed tą wsią rosyjskie pozycye. Stamtąd pukają gęsto karabiny, nadlatują śpiewające kule.

Odpowiadają im honwedzi z rowu przyleśnego.

Schodzimy w narożnik rowu, skąd biegnie skrótem dla oczu linia ognia: postaci oparte o ścianę gliny, klęczące, po lufach karabinów na wschód uparcie wpatrzone.

Za chwilę zjawia się koło nas w skraju leśnym por. Zulauf: melduje pułkownikowi, że kompania jego jest tuż za nim, gotowa do złuzowania.

Pułkownik, ostrzegając, by się nie wychylał, daje mu jakoweś dyspozycje, dotyczące zmiany. Poczem zabieramy się z powrotem przez lasek. Widzimy w gąszczu sośnianym przesuające się postaci legionistów.

Nie uszliśmy do czterdziestu kroków, gdy nas wstrzymuje wołanie. Kap. Sikorski szuka pułkownika. Przyszedł tą samą drogą za nami. Wychodzi ku nam na przeredzie lasku...

Znała przesywa powietrze charakterystyczny znajomy świst — pęka szrapnel.

— Musieli zauważyć ruch — ktoś mówi.

Świst znowu — i odgłosy pękania: jeden, drugi, trzeci... Ponad nami.

— Kryć się! — komenda do chłopców.

Znajdujemy się wśród kęp sosenek na trawniku, przez który biegnie rów leśny. Kłonimy się do onego rowu.

Świsty i detonacje rozlegają się raz po raz nad nami.

Jęki — wzywania sanitaryusza — ze stron kilku.

Wywłóczy się z krzaków ranny jeden, drugi...

Wreszcie ulewa pocisków minęła.

Ostrzeliwano kwadrat leśny, na którym właśnie kompania por. Żulaufa się znajdowała.

Dziewięciu ludzi nam raniono.

Wracamy ku skrzyżowaniu dróg do lasu. — Lekarz pułkowy, kap. Dr. Bobrowski, z pomocą lekarza batalionowego opatruje rannych. Przynoszą mu też kilku żołnierzy węgierskich do opatrzenia.

Źjawia się ułan z I-szej brygady, Beliniak, żądając wozu. Padł bowiem na drodze leśnej ich komendant ppor. Wysoki, gdy się podsunął z patrołą. Wozy niestety, jakie były, odjechały z rannymi.

Ku wieczorowi przydarzył się epizod ciekawy. Widzimy: sześciu drabów w szynelach, z karabinami, prowadzi nasz telefonista bezbronny. Ujął ich, a raczej zdali się mu, gdy ich napotkał w lesie, zakładając druty. »Dość już — powiadają — mamy wojny, chcemy odpocząć.«

Zarządzono pod wieczór przesunięcie batalionu

do Bratnika, o jakie dwie wiorsty na lewo. Wśród strzałów gęstych przy zapadzie zmierzchu przesunęły się oddziały na wskazane miejsce.

Komenda pułku stanęła kwaterą w stodole na wysuniętym folwarku. Batalion II-gi zajął pozycje przednie przed folwarkiem. Bataliony I-szy i III-ci, które nadeszły w tym czasie, zajęły stanowisko, jako rezerwa, w kraju pobliskim lasu.

Noc ciemna przeszła stosunkowo cicho. Zwykła strzelanina liczyła się jako rzecz normalna, jak n. p. tykanie zegara, które nie płoszy snu. — Rano miał jednak lekarz kilku rannych z batalionu II. do opatrzenia. Wyrosła też mogiła czwartacka za krzyżem białym, brzoźowym, u zejścia dróg pod lasem.

Folwark wyjawiał się za dnia jako prostokąt zabudowań — stodół, stajen i chat — zamykających dziedziniec obszerny, a położony na czole płaszczyzny, która na wschód opadała do wsi, rzeczonyj wyżej Kozłówki, obsadzonej przez nieprzyjaciela. Nad czuby drzew wznosiły się wieże kościoła, a na prawym, wzniesionym końcu wydłużonej wsi widniały w otoczy parku szczytowe mury pałacu: dobre punkty obserwacyjne dla wroga.

Można było być pewnym, że zaczną ostrzeliwać folwark, gdy zauważą ruch na nim. — A nasze miłe ordynanse i kuchciki czyniły ruch prawdziwie folwarczny. Mimo zakazu kręciły się po dziedzińcu: była potrzeba lub nie.

Na dodatek, około 9. godz. poczęły zajeżdżać na dziedziniec wozy bojowego trenu...

Otrzymały rozkaz cofnięcia się natychmiast i ustawienia się na łące za osłoną stodół.

Nie zdołały jeszcze wszystkie zawrócić, gdy ozwał się znajomy świst — jeden — drugi — trzeci...

Jakby stado jastrzębi wpadło na dziedziniec. Powstało zamieszanie.

Pułkownik mył się w stodole. Wypadł w koszuli rozpiętej — rzekłbyś: Kmicic — i w momencie wprowadził ład.

Widzieć było wtenczas nasz zazwyczaj opieszawy tren. Można rzec: skrzydeł dostał — tak rwał z powrotem do lasu.

Szrapneli kilkanaście puszczone na folwark. Szczęściem szkód w ludziach nie było. Jakichś parę kontuzji drobnych. Zdarzyła się przytem zabawna rzecz. Jakimś telefoniście kulka szrapnela przebiła na plecach zwieszoną manierkę, w której miał dopiero co z kotła nalaną gorącą kawę. Ciecz gorąca poczęła spływać po nim... I on, czując po uderzeniu płynącą po sobie »krew«, począł wołać, blizki omdlenia: »Sanitariusz! Sanitariusz!« Aż go odratowano, pokazując mu ranę głęboką — w manierce.

Otrzymuję rozkaz pojechania w sprawie służbowej do Lublina. Zbieram się, jadę.

Jeszcze nie wyjechałem z lasu, gdy uderza mię niezwykle ożywienie wśród mijanych koło drogi rezerw. Ludzie wybiegają na drogę z okopów, krzyczą

coś, podają dalej radośnie. Madziarzy: trudno ich zrozumieć. Niekiedy zrywa się łączny okrzyk: »Eljen!« który echo po lesie roznosi. Z dalszych partyi lasu dolatują też huczne okrzyki. Jakąś dobrą nowinę dostali — myślę, naspieszając.

Gdy wjeżdżam do Wólki Krasienińskiej, gdzie stała Komenda Legionów, zaraz na wstępie wita mię ruch niezwykajny. Orkiestra gra — ludzie się kupią przed kwaterą sztabu — na chatach chorągiewki białoczerwone. Nastrój święta.

— Cóż to za uroczystość? — pytam napotkanego znajomego oficera sztabu.

— Jakto? Nie wiesz?... Warszawa wzięta!

Pod Czołną. Pułk. Roja wydaje dyspozycje trzem komendantom batalionów (kap. Galicy, Sikorskiemu i Szeraucowi) Pobok adjutant kapitan Zarzycki i komendanci pomocniczych oddziałów pułkowych.

ROZDZIAŁ JEDENASTY.

Wracając z Lublina na trzeci dzień, dowiaduję się w drodze, że Moskale cofają się ku rzece Wieprz, że pułk 4. wczoraj wyruszył z Bratnika i znajduje się w Kieszkówce.

Po przenocowaniu w Bratniku na tymże folwarku, gdzie zastaję nasz tren prowiantowy, ruszam przez Kozłówkę, częściowo spaloną (większą część wsi z kościołem i pałacem nasz pułk następujący uratował), Kamionkę i jeszcze jakąś miejscowość, do Kieszkówki. Pułku tu już swego nie zastaję: gonię więc we wskazanym mi kierunku dalej.

Z południa wjeżdżam do palącego się Michowa, który pociski rosyjskie zapaliły. Wśród gorąca — dym duszący przepalonych strzech — natłok przechodzących wojsk — istne przedsienie piekła.

Dowiaduję się, że stoi tu Komenda Legionów. Odszukuję więc w części ocalałej wsi kwatery sztabu, by się o pułk swój zapytać. Mówią mi, że znajduje się na pozycyi pod Węgielcami.

Nad wieczorem dobijam do naszego trenu bojowego, który stoi na łące moczarzystej koło lasu. Tam też pod namiotem naprędce wzniesionym założył Dr. Bobrowski stacyę opatrunkową.

Nazajutrz zrana, gdy się w pobliżu baterye ciężkie ustawiły, zarządzono przesunięcie trenów na drugą stronę łąk ku południowi, poza osłonę leśną.

Udaję się ku pozycjom. — Bataliony I. i II. okopane na zboczu wzniesienia, jako rezerwy. — Z drugiej strony płaskogórza na przechyli grzbiecie, w pobliżu chałup Węgielce, przypadł batalion II. Tuż kwatery Komendy pułku, pod zachroną stodoły. Sąsiedni dach chałupy służy jako obserwatorium.

Stąd przed oczyma roztacza się w poprzek wglębiona dolina Wieprza, poza którą — na wyniosłych brzegach — nieprzyjacielskie mocne pozycye. — Niedarmo odgrażali się przez usta jeńców, że tu nas zatrzymają.

Dowiaduję się, że rankiem rzucił się pułkownik nasz z pionierami ku rzece budować most spalony naprzeciw miejscowości Łysobyki, lecz, ostrzeliwany gwałtownie szrapnelami, zmuszony był zatrzymać robotę.

Kap. Sikorski otrzymuje na noc dyspozycyę: podsunąć się z plutonem lub kompanią w kierunku wschodnim do Wieprza, szukać przejścia i sforsować brzeg drugi.

Zapadł wieczór. Zjawia się z Komendy Legionów por. Kleeberg, przynosi wieść o sforsowaniu przeprawy i rozkaz dla pułku: wymarsz o 4. rano, gdy most naprzeciw palących się Łysobyków będzie gotowy. Zapowiada dalsze dyspozycye pościgu.

Już z wykwitujących łąk widać było zapoczęty

odwrot nieprzyjaciela z nad Wieprza. W miarę zapadu godzin wzmagaly się łuny. — Na ciemnym obrysie widnokregu rozpalaly się ogniska, żarem płomieni wychodząc wysoko na przymierzach nieba. Naliczyliśmy 15 pożarów na małym odcinku wschodu.

W grozie i zacisku rąk patrzyliśmy na to krzyżące o pomstę preludium szatańskie odwrotu. Jakież cel? Jaki motyw? — Dzika złość niemocy.

— — — — —

O naznaczonej godzinie wczesnej pułk z pod Węgielec wyruszył. O godz. 4. minut 45. staje przy moście, nocą odbudowanym, nad Wieprzem.

Nie oczekując na treny, które zatrzymać się muszą, aż przejdą nadpływające oddziały piechoty, porywa pułkownik Roja trzy swoje bataliony i szybkim marszem przez spalone Łysobyki, Krępe, dochodzi do Talczyzna, skąd nieprzyjaciel, zmuszony opuścić wspańnię, przygotowane poprzód pozycje obronne, cofa się na północny wschód. Tu pułkownik rozdziela bataliony: III-ci kieruje na lewo, na Rudę, II-gi przeznaczona w rezerwę, a z I-szym przechodzi przez groblę talczyńskich stawów i na Stoczek, Poizdów energicznym marszem zdąża za cofającym się nieprzyjacielem.

Na wyżynie lesistej, przed Wolą Ossowińską przychodzi do natknięcia się na opór wroga. Naprzód kap. Szerauc z batalionem swym spotyka się z kozackimi oddziałami w lesie, następnie nadeszły z prawa batalion I-szy szybkim rzutem oczyszcza płaszczyznę

wyżyny i, wypierając z dwóch pozycji — jedna za drugą — Moskali, przyczem pułkownik sam idzie w tyralierskiej linii, zstępuje ku położonej w kotlinie wsi. Po krótkim ogniu, energicznym ruchem, nim nieprzyjaciel miał czas się opatrzyć, zajmuje batalion Galicy Wolę Ossowińską. Wszystko — ze stratą siedmiu lekko rannych.

Zmierzch zapadł. Chodziło teraz o to, by ewentualny kontratak wytrzymać, nim siły większe nie nadciągną, a także poszukać łączności z prawem i lewem. W tej myśli poczyniono ubezpieczenia odpowiednie, rachując też słusznie na to, że nieprzyjaciel po energii ataków mniemać może o większych siłach, niż są, i kontrataku nie będzie próbował.

Treny nadciągły. Kuchnie mogły pod osłoną ciemności nocy dowieść kompaniom pożywienie, którego dzień cały chłopcy nie widzieli.

Komenda pułku stanęła postojem nocnym na skrzydle lewem, w lesie w Filipinie.

Noc przeszła w pilnej czujności, spokojnie.

Rano około godz. 9-tej udałem się z rozkazem do komendy batalionu I-go w Woli Ossowińskiej. Zostałem kap. Galicę w iście królewskiej kwaterze, w pałacu. Właśnie powrócił z pozycji poza wsią, które oddawał nadeszłej węgierskiej Komendzie. Miał nadzieję, że odpocznie z dzień w tym pięknym dworze — rozkaz powoływał dalej.

Dwór w Woli Ossowińskiej przedstawiał się istotnie jako pańska rezydencya. Oprócz pałacu bogatego

przed rozkosznym parkiem stało jeszcze wśród zakoli klombów i trawników parę nowoczesnych oficyn — dalej osobno wzniesiona kaplica.

Właściciele nie było. Kilkoro osób ze służby ostatej schowało się na czas bitwy w piwnicę ogrodnika, teraz, ośmieleni, powychodzili.

W salach pałacu pustka. Co »państwo« nie zdołały wywieść, to Moskale rozgrabili. Wszędzie znać ślady barbaryi. W jednej z sal lustra strzaskane — na ścianach czarne rozpryski atramentu od rzuconych siłą kałamarzy. — Gościł tu w dniu poprzednim rosyjski sztab dywizyjny. Charakterystyczne: właścicielka wyszła powtórnie za mąż za oficera rosyjskiego, ci jednak nie uszanowali dobytku kolegi.

Wychodząc z pałacu, zauważyłem przed gankiem wśród śmietniska papierów jakąś książkę. Podjąłem — pisana, widzę... Data ślubu... Pamiętnik pani domu.

Gdym wracał drogą wśród pól do Komendy pułku, zobaczyłem: Moskale z pod oddalonego na górze lasu ostrzeliwują granatami węgierski tren, zjeżdżający do wsi. Pociski padały za umykającymi pospiesznie wozami, wyrzucając w powietrze tumany kurzu. Poczem zaczęły w odstępach padać na prawe ściernisko, zmierzając ku grupie drzew, na drogę, którą szedłem. Zauważyłem teraz oddział trenu, który się tam przy-
czaił. Zapragnąłem znaleźć się jaknajrychlej poza obwodem pocisków. Skonstatowałem przytem, że gdy szrapneli nie doceniam, to granaty wyraźnie mię

trwożą. Może temu, że tak gruntownie walą, wyrzucając wysokie słupy ziemi.

Z południa, tegoż dnia jeszcze, wyruszył pułk w kierunku Ciężkowoli. Marsz z Woli Ossowińskiej przez podnoszące się zakręty drogi wśród pastwisk, ściernisk i lasów. — Gdy, jadąc poprzód, stanęliśmy (pułkownik, adjutant jego kap. Zarzycki i kap. Bobrowski) na płaskowyżu, oczy nasze przywitał, niby okrzyk barwny, wyjaw kilku w niedalekich odstępach pożarów. Paliły się wsi poblizkie: pierwsza — wydało się — tuż kilka wiorst przed nami. Snopy rdzawe płomieni rozpętały się w ciszy — kłęby dymu tajały w niebo pogodne. Na miedzy, łączącej pola, na płaszczyźnie, widać było sznur kawalerii — pluton, jadący w stronę pożaru. Dalej — osiedli kilka pobok brzozonego lasku. Ciężkowola.

Tam zmierzamy na przełaj. Podjeżdżając, widzimy grupę wojskowych przed jednym z osiedli. Rozeznajemy szefa sztabu i oficerów Komendy Legionów. Po oznajmieniu o nadejściu pułku, pułkownik każe poprowadzić konie ku poblizkiemu na ścierni domostwu, a sam z nami udaje się do pociągającego świeżością brzozonego lasku. Tu też obrane miejsce na kwaterę Komendy pułkowej. Przy kraju lasku, pod drzewem, w okoleniu brzołek i modrzewi.

Wkrótce zjawia się z onego poblizkiego domostwa gospodarz, ze stołem, ławą i stołkami. A za nim córka przynosi garnek mleka kwaśnego, chleb razowy i masło świeżutkie. Sielanka.

Nadciągają bataliony nasze, rozkładają się na miejscach wyznaczonych. Jakby to czuł nieprzyjaciel, poczynają ostrzeliwać granatami teren. Pociski jednak, nie donosząc, padają na pole poza laskiem.

Zachodzi zmierzch. Namioty wyrosły w lasku — obóz się czyni. Mamy nadzieję zatrzymać się tu postojem dłużej.

Požary bliższe pogasły. Natomiast rozświeciły mrok dalsze, bijące w niebo łuną. Znak, że jutro pójdziemy.

Jakoż na godz. 7 rano zarządzone marsz dalszy. Idziemy wciąż w tymże północno-wschodnim kierunku, przez spalony Sobolów, przez skupioną koło drogi wieś Domaszewice, która jakimś cudem uszła pożaru.

W Sętkach postój. A potem nagle zesunięcie pułku na południe, do Gąsior, dla podtrzymania akcji 31. i 32. regimentów austr. obrony krajowej. Tamże bataliony nasze zajmują pozycje w lesie jako rezerwa: Komenda pułku w pobliżu. — Z zapadem nocy, bardzo ciemnej, nastąpiło natarczywsze niż za dnia działanie, wzmógł się łoskot karabinów — rakiety: oczy świecące, zielone, wynosiły się raz po raz nad czerń otchłanną lasu.

Owinięci w płaszcze, leżymy na rośnej łączce. Kule przelatują niepokojąc. Każe pułkownik pionierom kilku, którzy znajdują się w pobliżu, uczynić z darni pogródkę osłoną. Tedy możemy spać.

Rano — rozkaz pochodu dalszego. Linia bowiem

oporu złamana: wróg się znów cofa. Idziemy w stronę wschodu: zaczem w kierunku Brześcia Litewskiego. Tam garną ludność zabraną. Tam rozbiją się fale pościgu o pierś żelazną twierdzy — jak pocieszają się moskiewscy jeńcy.

Przechodząc przez dział za lasem, nadchodzimy przy opuszczonych okopach kapelana i kilku infanteryzystów z 32. regimentu, Pogrzeb żołnierza. Rzecz zwyczajna.

Schodzimy do wsi Zakrzewia. Przed obejściami spotykamy chłopskie wozy, naładowane dobytkiem wszelakim. Zdołały ujsć zagarnięcia i wrócić. Ludzie też, którzy do pobliskiego lasu się schronili, teraz, gdy burza przeszła, wracają. Widzimy: dwoje staruszków, stuletnich może, pieczołowicie się prowadzi...

— Nam, panowie kochani, — seplenią ze łzami — na noc... w las...

Wyrostek jakiś wynosi nam wodę. Oczy się mu radują.

— Z naszej wsi — mówi z dumą — poszło do was pięćdziesięciu, i brat mój z nimi. Mnie nie chcieli wziąć, bom zamłody. Poszli nie dawno, tydzień temu. Mieli się przekraść na Łuków.

Po kilku godzinach marszu, gdy dochodzimy lasu koło Kostanina, uderza oczy nasze mogiła w polu z krzyżem, darnią zrudziałą omszona: — widać, dawna. Ktoś, znający tę okolicę, objaśnia, że to mogiła chłopów-męczenników, że tu już za Kąkolownicą poczyna się zwarte wsi unickie, Podlasie.

W lesie pod Czolną. Telefon – ucho pułku.

W lesie postój godzinny. — Dojeżdża nas tu roz-
weselający »towarzysz broni« Kosiński, jeszcze z pod-
Czołny wysłany do Krakowa z pułku po zakupna.
Goni nas z przeszkodami od Jastkowa.

Na odwieczarz wkraczamy do Kąkolownicy. Wieś
duża, po obu stronach drogi wzdłuż ulicy rzędami
zabudowań rozłożona, o domkach schludnych, bie-
lonych, ogródkach przed oknami, czyni wrażenie za-
ścianka szlacheckiego. I ludność spotykana przedstawia
się wdzięcznie. Wychodzą kobiety gościnnie przed
progi, nierzadko z wodą, owocami, mlekiem. Wynoszą
garnuszki białe na tacach, częstują.

Przychodzi rozkaz zatrzymania się we wsi — ta-
jemne życzenie wszystkich.

Sztab pułku staje na plebańii kwaterą. Przyjmuje
nas ksiądz podletni.

— Nie sądziłem — mówi wzruszony — że będę
u siebie polskich oficerów gościł.

W nocy tu jeszcze gościł sztab rosyjski.

Schodzimy do sadu plebańskiego z ganku. Jakież
po przykrościach drogi kojący widok oczom! Wzdłuż
ścieżek wysypanych: rządki lewkonii, astrów, groszku
różno-kwietnego, rezedy... Dalej podściel zapraszająca
trawników i zacień szeregu rzędów, w różne pochy-
lonych strony, owocowych drzew.

— Owoców niema — objaśnia Ksiądz. — Moskale
otrzęśli.

Wyrażamy zdziwienie, że szkód we wsi nie po-

sisty pies, z pyskiem opartym na łapie krwawiącej. Nawet nie pojrzy ku nam.

Gdy tak stoimy, wysuwa się z za rogu pałacu stary, zszarzały człek. Skłonił się przed pułkownikiem.

— Wy kto jesteście? — pyta go pułkownik.

— Ja tutejszy, sługa.

— Państwo gdzie?

— Wyjechali.

— A kto to tak sprawił? — wskazuje pułkownik na rozmicie szczątków.

— Moskałe, panie. Któżby.

— Kiedy?

— Pozawczoraj. Był sztab cały. Gościli, pili w pałacu. Zabrali sto par koni, — dwa tysiące owiec. Kiedy mieli ujeżdżać, tak do pana: żeby jechał z nimi. Pan nasz, chory oddawna, sparaliżowany — wypraszał się, i pani prosiła... »Koni — powiada — niema«... — »Tak my pożyczymy«. Nic nie pomogło — wywieźli. Kozaki zostały: Dopieroż hulać! Stodoły, śpichlerz spaliły, — nawet zboże w snopach na polu... Grzech myśleć. Wszystko zniszczyły, rozgrabiły, te mury ino zostały. Ja powróż wziął i powiadam: »Powieście już i mnie na końcu, niech na to nie patrzę«...

Zapłakało się staremu. Pułkownik rzecze:

— Zbierzcie te szczątki do wnętrza, zamknijcie drzwi. A my naprzód!

Wyjechaliśmy znów w aleję ciemną — przez mostek jakiś rzucony — koło kaplicy.

Wnętrze monastyru w Leśnej.

Dwór szedł za nami, jak trumna otwarta.

Park przechodził w las, droga się traciła.

Właśnie nadchodziły kolumny batalionów, gdyśmy wyjechali na jaśnień pól.

Pułkownik dał rozkaz wypoczynku: minut dwadzieścia.

Przed oczyma, na lewo, o jaką wiorstę, wyjawily się z otoczy drzew białe i czerwone mury z piętrzącymi się wielokopułami różnej wielkości. Przybliżony, widziany już poprzód z dala, monastyr w Leśnej.

Pułkownik zwraca się do nas:

— Kto chce zobaczyć monastyr, może podejść, tylko nie bawić, bo wkrótce ruszamy.

Kopnęliśmy się z miejsca, wypuściwszy konie. Za parę minut byliśmy u celu.

Miasto mnisze. Wśród gmachów nowych i starych, dziwne sprawia wrażenie cerkiewka stara, kolorowa nad wyrwą ruczaju. Jak wystawowa zabawka bizantyjska o krasie wschodu. W głównej cerkwi — dawnym bazylikańskim kościele — wrota carskie otwarte. Ikony dziwią się, widząc nas wchodzących. W zakrystyi — stos zepranych na kupę obrazów. I cisza.

Koło murów jak i na rynku w pobliżu kupią się gromadki chłopskie. Przypatrują się ciekawie mundurom. Chcieliby porozmawiać, o coś zapytać, co tai się we wzroku.

Wracamy.

Bataliony już ruszyły.

Przejeżdżając drogą przez pagórek, widzimy: żoł-

nierz nasz półrozebrany siedzi pod figurą na pagórku i przeziera pod słońce koszulę. Obrazek wdzięczny, w którym dużo treści.

Z południa, gdy mijaliśmy las jakiś pomniejszy, a deszczem grozić zaczęło, pchnął nas pułkownik naprzód: kapitana Bobrowskiego i mnie, z jeźdźcem ordynansem — do Konstantynowa, celem wyszukania kwater.

Konstantynów, miasteczko, zastaliśmy spalony. Jedyne kościół wśród lip wysokich, dwór na uboczu stojący, plebania, kilka domów w uliczce koło kościoła i trochę bud żydowskich po kraju ocalały. Środek miasteczka w okół rynku — jedna ohydna ruina. Na zgłiszczach siedzą rodziny żydowskie pod przygniotem kłęski i rozpaczy. — O kwaterach w mieście niema mowy. Wracamy więc przez most, zapchany wojskiem, na przedmieście i — gdy tu chałupy zajęte już postojem kawaleryi, — wybieramy nad stawami trawniki pagórkowate, gdzie mogą się trzy bataliony wygodnie rozłożyć.

Niebawem nadciągnął pułk. Namioty jeszcze przed zmierzchem wyrosły.

Nazajutrz rano 18. sierpnia odbyła się na placu pobok msza połowa. Prócz pułku czwartego wzięły w niej udział sąsiadujące z nami oddziały artyleryi i kawaleryi austriackiej ze swemi komendami, również Komenda Legionów z Excel. Durskim.

Dzień zeszedł na wypoczynku. Przypuszczaliśmy nawet, że tu stać dłużej nam wypadnie, gdyż linia Bugu niedaleko. Tam zapewne nieprzyjaciel umocnił

się i zechce dłuższy opór stawić. Niespodzianką przeto padł na nas późną nocą rozkaz: Wymarsz o 6 rano. Za Bug!

Szybkim marszem zbliżał się pułk ku Bugowi. Nadarzony po drodze przewodnik, stary chłop, siwy, unita, dreptał pobok konia pułkownika i poruszony tą chwilą niespodziewaną, spowiadał się w odstępach:

— Siedziałem w tiumie. Byłem bity, katowany. Ciało miałem ścięte, że od kości odchodziło... za wiarę. Wytrwałem wszystko. I oto dożyłem chwili, że dzieci moje, wnuki...

O godz. 3. min. 15 po południu tegoż dnia, 19. sierpnia, stajemy nad nurtami Bugu pod Niemirowem.

Dzień pochmurny, deszczyk mży — lecz radość w sercach. Wstępujemy z Korony na Litwę! Wy-daje się to snem.

Szeregi wchodzą na pontony mostu. Wkraczają na brzeg wysoki, na ziemię Grodzieńską.

A potem rozsypem dróg przez jakieś mijane wsi, ko-ło dziwacznych cerkwi, pełnych krzyżów cmentarzy...

Odsadził się pułk marszem daleko od brzegów rzeki.

Pod noc wszedł w bory pod Zalesie.

Tam biwak uczyniony — namioty porozpinane — deszcz pada. Ogniska trzaskają wysokie — w kadziel-nym fiolecie las.

Wkrótce po wieczery ustaje gwar. Przygasają ogniska. Znużenie obala żołnierzy na mokre mchy.

Uciszył się już obóz, gdy Komenda pułku odbiera

telefoniczną depeszę o upadku Modlina, z cyframi jeńców i łupów.

Każde pułkownik podać telefonem radosną ową nowinę komendom batalionów.

Zaniedługo wrywa się z pośród najbliższej partyi namiotów zbiorowy okrzyk: »Hurra!« Za nim drugi, trzeci: »Hurra! Hurra!« Buchnęły w górę ogniska...

Orkiestra uderzyła w hymn: »Jeszcze Polska«... Później »Marsz Czwartaków«. A w skupiskach koło ognisk potworzyły się już chóry. Znużenie przeszło.

Rozśpiewał się, rozegrał bór litewski pieśnią legionową.

W sadzie w Kąkolownicy. — (Szeft sztabu kap. Zagórski
wgoŝcinie w komendzie pułku).

NBP Biała Podl.
REGIONALIA

—
IVD
—

Orkan W.

Droga Gzwałaków